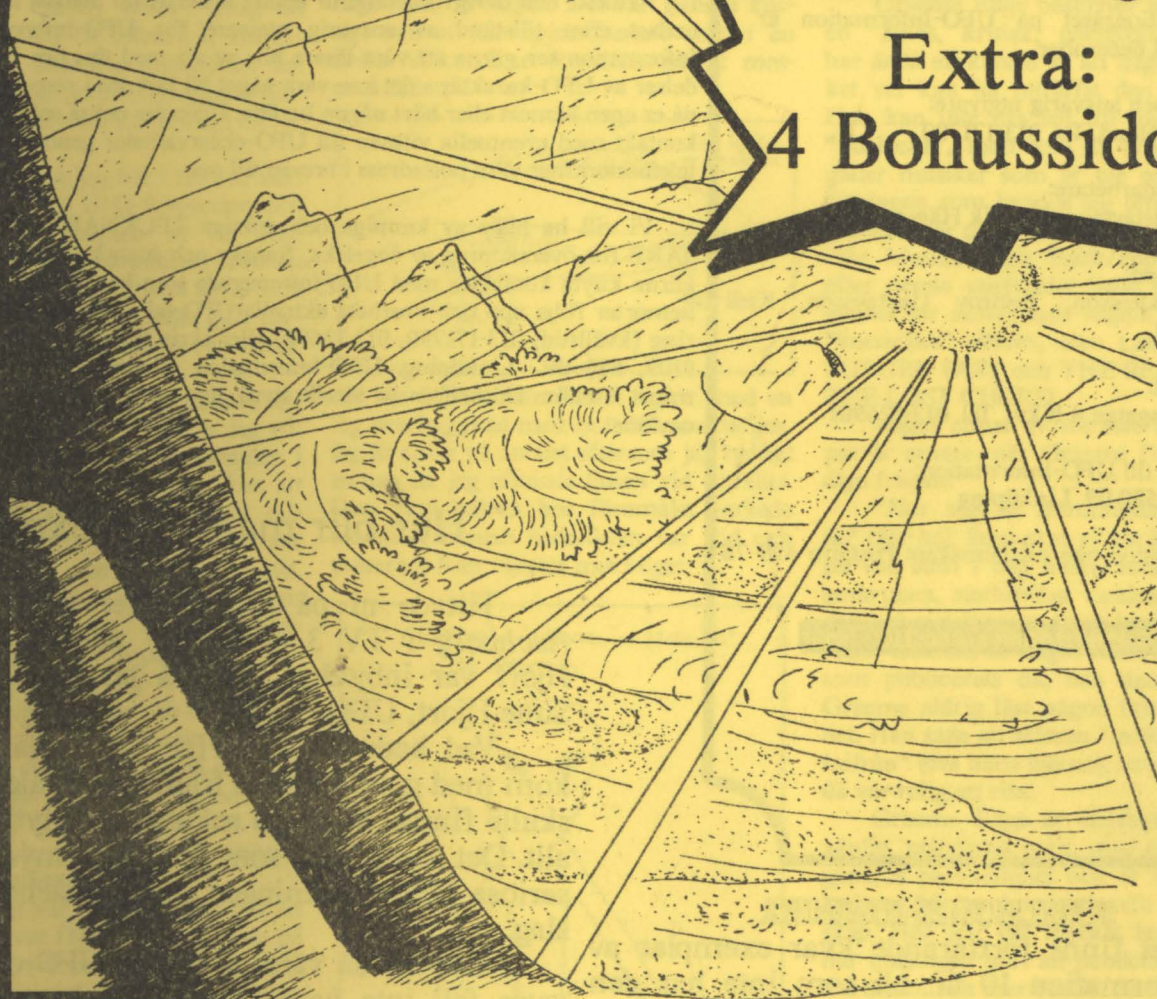

INFORMATION

Extra:
4 Bonussidor

F. Hög - 1991

I DETTA
NUMMER

- The Moody Blues närkontakt
- Främmande luftskepp sid. 3
- En enorm romb över Eupen sid. 4
- Roterande UFO i Maine
- Svart bumerang
- Två gröna bumeranger sid. 5
- Fallet Jan Wolski sid. 6
- Celliknande Universum...
- Några korta rapporter sid. 10
- En skrämmande upplevelse sid. 11
- Olofströmsbo sögs upp i flygande tefat
- Skadad självkänsla... sid. 12
- Kidnappningsfenomenet i Australien sid. 13
- Några korta äldre rapporter sid. 15

NR. 4/1991

Årgång 22

Prenumerationsåret på UFO-Information är 1 januari - 31 december.

Redaktör och ansvarig utgivare:
Kjell Thörnlund. Tel. 013-171790

Övriga medarbetare:
Håkan Gustavsson, Fredrik Häger

I redaktionen:
Sören Andersson, Tommy Gustavsson, Kjell Thörnlund

Möteslokal:
Danmarksgatan 4 B kv. Tel. 013-126901

Postadress till UFO-Information:
Box 9109, 580 09 Linköping

Prenumeration och medlemskap: Postgiro 429 78 45-2

UFO-Information kostar 110:- helår

JUBILEUMSNUMMER

Det finns fortfarande kvar exemplar av UFO-Information 10 år. Ni som inte har den måste se till att få den. I den finns de mest intressanta svenska fallen fram till 1979. Beställ genom att märka inbetalningskortet med "JUBILEUMSNUMMER 10 ÅR". Priset är fortfarande 35 kr. Otroligt billigt, eller hur! Postgiro 429 78 45-2 UFO-Information.

UFO EN HANDLEDNING

Samma sak gäller vårt handlingsprogram som ger en perfekt blick in i målsättning, intervjumetodik, fältarbete etc. Ett ytterst bra faktahäfte. Priset är oförskämt billigt. Endast 30 kr. Märk talongen "HANDLINGSPROGRAM". Postgiro 429 78 45-2 UFO-Information.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt. För att underlätta den redaktionella bearbetningen bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på skrivmaskinen. Har ni ej tillgång till skrivmaskin ser vi helst att ni skriver tydligt. Texta gärna. Var god observera att manus endast skrives på bladets ena sida! För artiklarna svarar författarna.

Artiklar och övrigt material ur denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansvarig utgivare för UFO-Information. UFO-Information ser gärna att våra läsare hör av sig med tips om inträffade händelser av UFO-karaktär - det kan vara något Ni läst om i respektive lokalpress på er egen hemort eller hört någon berätta. Hjälp oss också samtidigt att lätt få kontakt med eventuella vittnen till UFO-observationer genom att t ex notera telefonnummer eller postadress i breven till oss.

Vi vill ha hjälp av kunniga och duktiga TECKNARE och ÖVERSÄTTARE för översättning av engelska, franska och spanska texter. Vi vill också gärna knyta kontakter med UFO-intresserade som kan hjälpa till att på sina hemorter följa upp och bearbeta aktuella UFO-fall. För närmare upplysning ring (kvällstid) 013-171790, 013-126901 eller skriv till: UFO-Information, Box 9109, 580 09 Linköping. UFO-Information utkommer oregelbundet med minst 4 nr/år. Tidskriften är ideellt styrd, dvs allt arbete med tidskriften är oavlönat.

Hur blir man UFO-expert?

Tittade ni på programmet *I kväll: Robert Aschberg* i TV 3 en kväll i november då Sune Hjort var inbjuden gäst. På textremsan stod det Sune Hjort, UFO-expert.

Vad hade då herr Hjort att förtälja? Jo, han kom med gamla rykten från 50- 60-talet om att det skulle finnas baser på månen, med lyftkranar och allt. Det finns inget som förstör så mycket för den seriösa UFO-forskningen som påståenden av detta slag.

Vem är då värd att kallas UFO-expert? Ja, i varje fall inte herr Hjort. Själv har jag studerat ämnet i drygt 31 år och gjort tre egna UFO-observationer men anser mig ändå inte vara någon expert. Enligt min mening finns det inga UFO-expert. De enda experterna måste ju vara de som ligger bakom fenomenet.

Vilka är då detta? Ja, när kommer vi att få ett svar på den frågan? När jag i början av 60-talet började studera detta ämne fanns det så gott som endast så kallad "Contactee-litteratur" att tillgå. Det var böcker av Adamski, Fry, Bethurum, Menger, Renaud m.fl. Här fick vi läsa om rymdbröder från utopiska samhällen på Venus, Saturnus etc. Som tonåring och samhällskritisk antivåldsanhängare var detta något som man mycket gärna ville tro att det var sant. Men så kom John Fuller ut med sin bok om Barney och Betty Hill och allt blev mycket mer komplicerat. Dessutom landsatte amerikanerna män på månen och den bubblan sprack. Sedan följde de avancerade planetsonderna Viking och Voyager I och II. Efter detta inget mer önsketänkande för min del!

Sören

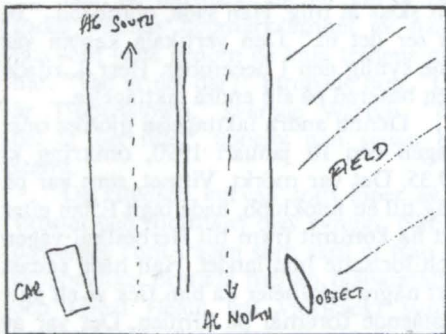
The Moody Blues närkontakt år 1967

Det var, förmodar jag, rena turen att min musikskrivande partner, Robin Lumley, flyttade in i en ny bostad och delade hus med Graeme Edge, trummis i musikgruppen "The Moody Blues". Trots att Graeme sedan lång tid tillbaka är kompis med Robin, så hade jag inte träffat den begåvade Mr. Edge personligen sedan sjuttioalets början, och det var trevligt att räk-
kas igen.

Både Robin och jag har i flera år närt ett starkt intresse för UFO-fenomenet, och blev mycket intresserade av att från Graeme höra om en närkontakt med ett UFO som "Moody Blues" råkat ut för sent en natt på hösten 1967. Graeme gick gärna med på att diskutera saken och berättade följande:

"Vi (bandet) var på väg tillbaka till London efter en konsert i Carlisle. Jag vill omedelbart påpeka att hela personalen i "Moody Blues", med tanke på ryktet att musiker brukar konsumera alkohol och andra substanser (!) efter en show, var fullständigt nyktra och klara i huvudet. Turnébesättningen hade som vanligt tagit utrustningen i lastbilen, och bandmedlemmarna följde efter i personbil. Förutom jag själv, befann sig Denny Laine, Mike Pinder, Ray Thomas och Clint Warwick i bilen. Omkring klockan 01.30-02.00 körde vi söderut på A6 då ett klart ljus dök upp och blixtrade förbi oss. Alla blev upphetsade och undrade vad det kunde vara, med de vanliga nervöst skämtsamma anspelningarna på "UFOs".

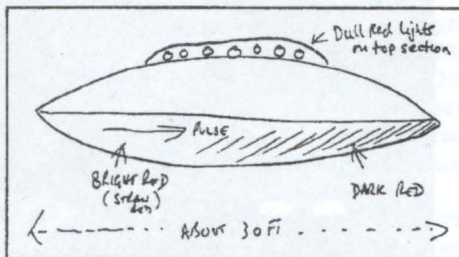
Personligen var jag övertygad om att det antagligen var flygvarningslampan på toppen av en radiomast, vilken verkade röra sig med anledning av bilens rörelse. Ljuset kom emellertid tillbaka från motsatt håll och jag föreslog att vi skulle stanna bilen för att få en ordentlig titt. Jag var fortfarande inställd på en logisk, jordisk förklaring.

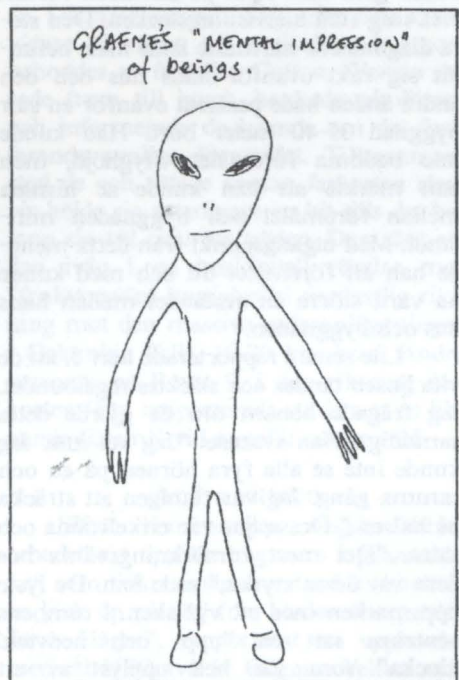
Medan bilen bromsade in såg vi alla ljuset igen till vänster om oss...det rörde sig bakåt och framåt, och sedan faktiskt över bilen innan det gick ned på ett fält nära vägen, men på motsatta sidan av den dubbla körbanan. Medan vi kravlade ut ur bilen, halvt skrämde, halvt fascinerade, lade vi alla märke till en underlig still-

av Pete Willsher

het runt omkring oss. Ingen vägtrafik i någon riktning och det förekom inga av de vanliga prasslandena från nattdjur eller några ljud av fåglar. Det var ganska kusligt och vi var hypnotiserade som i en dröm. Vi kunde se föremålet på det motsatta fältet;

det var format som en fet cigarr med en låg överbyggnad med sju röda, matta ljus. Jag är säker på antalet eftersom jag tydligt minns att jag räknade ljusen vid tillfället. Den övre halvan hos föremålet verkade metallisk medan nederdelen var röd och pulserade från vänster mot höger.

Den nedre halvan var klarröd till vänster och mattare röd till höger och verkade inte vara metallisk som den övre halvan.

Plötsligt greps vi alla fem samtidigt av fruktan och panik. Vi rusade tillbaka in i bilen, som startade perfekt, och körde iväg. När vi tittade bakåt kunde vi fortfarande se föremålet pulsera vidare borta på fältet."

Detta var grunden i Graemes redogörelse, och jag fortsatte att utfråga honom. Han var, och är fortfarande fullständigt villig att besvara varje fråga någon kan tänkas vilja ställa honom, samt är övertygad att detta även gäller de övriga bandmedlemmarna. Graeme har endast berät-

tat sin historia två eller tre gånger sedan händelsen över tjugio år sedan och menar sig vara en förändrad människa som ett resultat av upplevelsen.

Graeme Edge beskriver sig själv som en "envis, kritisk, plåturks-typ", men har ändå en känsla av att någonting mycket väl kan ha inträffat den där natten. Han kan inte dra sig till minnes någon "tidslucka", men som är typiskt när det gäller musiker som är ute på turné, var det ingen som brydde sig om att titta på klockan när de kom hem. På den tiden var "the Moodies" ett Rock/Pop-band, men efter denna upplevelse hade de en benägenhet att skriva och släppa alla sorters "kosmiska" album, som t.ex. DAYS OF FUTURE PAST och THE SEARCH FOR THE LOST CHORD.

Något annat av intresse dök upp ett par år senare, när Graeme fick den spydiga frågan:

"Hur såg de främmande varelserna ut? (Ha-ha). Som svar ritade han en skiss på vad som i dag anses vara en typiskt småvuxen, storhövadad varelse. På den tiden - så vitt jag vet - hade inga sådana varelser tecknats av något vittne i någon bok som publicerats då, och dessutom hade Graeme aldrig läst någon litteratur i ämnet. Han sade att skissen "verkade komma inifrån" (dvs hans hjärna), och att den just då var rolig att rita.

Graeme Edge är en mycket trevlig, vänlig, utåtriktad man, med en varm och generös personlighet och är helt opåverkad av 25 års internationellt popkändisskap. Han har det mycket bra ställt och har onekligen haft all publicitet han kunnat önska och mer därtill. Så han har inga motiv för att hitta på något i syfte att göra sig mer känd. Han är heller inte rädd för att betraktas som underlig. Det som hände, det hände. Och de kommer alla ihåg det.

KÄLLA: Flying Saucer Review, Vol. 36, No. 2 (Summer, 1991)

Främmande luftskepp

15 maj 1991

Kl. 10.35

Nära West Middlesex, Pennsylvania, USA

Vittnet och hans unga styvdotter åkte genom ett lantbruksområde nära hemmet då de observerade ett stort luftskeppsliknande föremål i ca tre minuter. Det var gråmatt och hade två utskjutande delar undertill samt omgavs av ett dis. Mitten såg "lustig" ut och uppvisade alla regnbågens färger. Det rörde sig sakta, sänkte nosen och fick dem att känna sig illa till mods. De skyndade sig hem och kom tillbaka fem minuter senare med en kamera, men det var borta. De var båda mycket upprörda av händelsen i flera dagar.

KÄLLA: Mufon UFO Journal, Number 280, August 1991

En enorm romb över Eupen, Belgien

Som vi halvt om halvt utlovade i förra numret av UFO-Information, presenterar vi här den belgiska rapport som omhandlar ett praktiskt taget identiskt föremål till det som observerades i Gistad i maj detta år.

Rapporten är hämtad ur en artikel av Auguste Meessen i Inforespace, november 1990 och återgiven i International UFO Reporter, May/June 1991, Volume 16, Number 3.

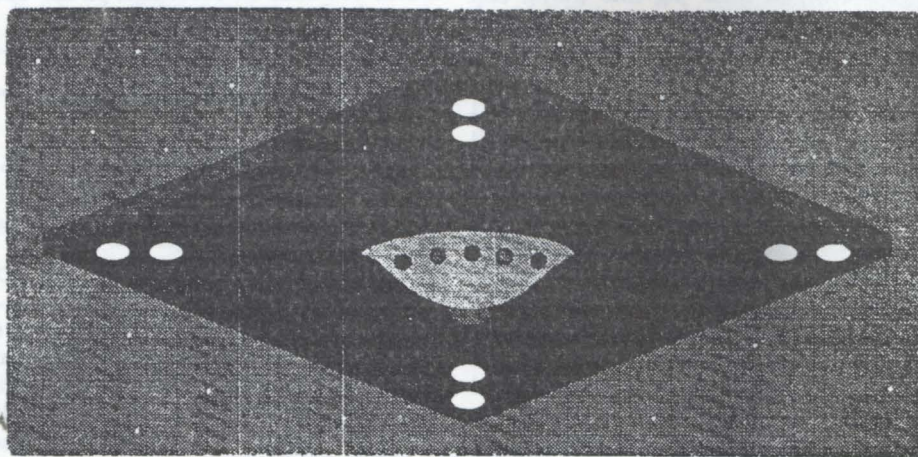
Herr J. observerade samma typ av föremål vid två tillfällen. Jag fick höra talas om hans iakttagelser indirekt, och när jag ringde honom krävde han bestämt att få vara anonym: "Jag vill inte att någon ska säga åt mina barn att deras far var tokig." Han berättade för mig att den maskin han sett var "otroligt stor." Denna uppskattning grundades på hans första iakttagelse, vilken gjordes den 1 december 1989. Jag besökte honom den 15 januari, fem dagar efter hans andra iakttagelse. Han är amatörfotograf och beskrev UFOT med precisionen hos en uppmärksam observatör.

Kvällen den 1 december skulle han ta med sin fru till en utställning som organiserats av hans klubb. Omkring kl 17 hade två av hans fem barn, 14 respektive 15 år gamla, redan talat med honom om "underliga plan på himlen". Efter skolan hade de lekt på gatan tillsammans med en marockansk pojke som bodde i ett av grannhusen. Det höll redan på att skymma och ett av barnen sade: "Det är UFOs." Herr J. hade svarat: "Visst inte, det måste vara plan."

Kl 18.50 var herr J. redo att ge sig iväg. Han satt i vardagsrummet på sin vanliga stol nära ett fönster med utsikt över en terrass på baksidan av huset. I det ögonblicket kom ett av hans barn inrusande fullständigt upphetsad och sade: "Titta, de är här igen!" Påverkad av sitt barns envishet, reste sig herr J. och gick ut på terrassen. Denna bildar tillsammans med trädgården ett stort L-format utrymme bakom en klunga av hus. Herr J. såg den unge marockanen, vilken befann sig på bakgården till sitt hus, i den andra grenen av L:et, peka upp mot himlen och utbrista: "Titta, ett kommer där." Herr J. berättade: "Jag förstår inte hur denna pojke kunde säga detta så lugnt, som om det var något helt alldagligt, ty jag ramlade nästan bakåt när jag tittade uppåt. Jag säger dig att om du inte sett något, kan du inte tro på det. Det var enormt."

Herr J. satte sig sedan ned och började rita en skiss på föremålet. Det var rombformat med två vita ljus i varje hörn och ett slags upplyst klocka som sköt ut på undersidan av plattformen (se skissen). Föremålets yta var mörk men klart synlig mot den ljusare himlen. Det hade varit en solig dag och himlen var fullständigt klar.

Stjärnor var synliga runt föremålet. Det gled sakta från sydväst mot nordost, utan det minsta ljud. Det kunde följas i en behaglig promenadtakt. Rombens stora diagonal var perpendikulär mot färdriktningen och mätte minst 35 meter. Under mitt

besök gick herr J. ut på terrassen för att visa mig sina hänvisningstecken. Den stora diagonalens närmaste ände hade befunnit sig rakt ovanför hans hus och den andra änden hade passerat ovanför en stor byggnad 35-40 meter bort. Han kunde inte bedöma föremålets flyghöjd, men han märkte att han kunde se himlen mellan föremålet och byggnaden mitt emot. Med utgångspunkt från detta menade han att föremålet till och med kunde ha varit större än avståndet mellan hans hus och byggnaden.

Lite senare rapporterade herr J. att de vita ljusen tändes och släcktes regelbundet. Jag frågade honom om de gjorde detta samtidigt. Han svarade: "Jag vet inte. Jag kunde inte se alla fyra hörnen på en och samma gång. Jag var tvungen att sträcka på halsen." Dessa ljus var cirkelrunda och stora. "Det mest anmärkningsvärda hos dem var deras styrka," sade han. De lyste upp marken med ett vitt sken. I rombens centrum satt en "upp- och nedvänd klocka" som var helt upplyst av ett orangefärgat ljus. På klockans topp fanns ett grönt ljus, mörkare än gröna trafikljus. Klockans kant var omgiven av en rad röda ljus som oavbrutet växlade i styrka. Detta gav ett falskt intryck av roterande ljus. "Dessa ljus slocknade aldrig helt utan blev svagare då och då."

Ljusen lyste inte upp undersidan på föremålet, vilken hela tiden var mörk. De röda ljusen "jagade varandra" med en långsam, behaglig rörelse. "Det var ingen larmande blinkning som den från en ambulans eller polisbil. Det var till och med angenämt att betrakta." Herr J. drog sig också till minnes att "den lysande klockan var märklig, ty man kunde inte avgöra om skenet kom från dess insida eller

ytan." Eftersom vittnet var amatörfotograf övervägde han att leta fram sin kamera men insåg att det var för stort för att fänga helt. Då han visste att kameran var laddad med en film på 100 ASA, räknade han ut att föremålets massa, som

var nästan svart, inte skulle fastna på filmen eftersom de vita ljusen var alldeles för bländande.

Han gjorde vad han kunde. "Jag försökte minnas så mycket som möjligt. Jag ropade också på min fru och min dotter så att någon från min familj skulle se det." Fru J. såg inte föremålet. Hon hörde sin man ropa men satt i badkaret. Hans dotter kom efter att föremålet redan avlägsnat sig en bit och passerat över hustaken. Herr J. gick med henne till framsidan av huset, där de stannade tillräckligt länge för att se föremålet lämna området. Det rörde sig fortfarande med ganska låg hastighet och passerade över kyrkogården i Eupen.

Herr J. ångrar bittert att han inte tog några foton. Sedan dess har han varit i Aix-la-Chapelle och köpt infraröd film som han förvarar i kylskåpet. Den unge marockanen kom in medan herr J. ritade sin skiss åt mig. Han sade, oombedd: "Ja, så ser det ut." Den vertikala kanten var inte synlig den 1 december. Herr J. ritade den baserad på sin andra iakttagelse.

Denna andra iakttagelse gjordes onsdagen den 10 januari 1990, omkring kl 19.35. Det var mörkt. Vittnet, som var på väg till en fotoklubb, hade tagit E5:an efter att ha kommit fram till Herbesthal-vägen och fortsatte inåt landet. Han hade endast åkt några kilometer då han fick se ett stillastående föremål på himlen. Det var av exakt "samma modell". Herr J. stannade sin bil vid vägrenen. Andra bilister verkade inte märka något. Herr J. lutade sig mot motorhuven och betraktade föremålet med korslagda armar. Allting var identiskt med den första iakttagelsen, men denna gång vände romben sidan till och han kunde se att den hade en konstant och ansevärd höjd. Den befann sig ca 500 me-

meter bort. Dess ljus verkade inte lika starka denna gång, kanske på grund av landsvägsbelysningen.

Herr J. var förbannad på sig själv för att han inte hade tagit sin kamera med sig. Det skulle antagligen inte tjäna något till att återvända hem. Efter 10-15 minuter började föremålet avlägsna sig i riktning mot Fagnes. Det rörde sig sakta och ljudlöst. I samband med att det avlägsnade sig ökade ljusstyrkan. "Det var som om ljusens volstyrka hade intensifierats när det lugnt rörde sig bort från området."

Det kan verka underligt att herr J. såg samma föremål två gånger. Det bör emellertid inte förglömmas att händelserna den 1 december djupt inetsats i hans minne; som en konsekvens borde hans mentala "filter" ha ställt in sig på ett sådant sätt att han lättare skulle komma att lägga märke till ett sådant föremål på kvällshimlen. Jag har ingen anledning att betvivla detta ögonvittnes rapport. Hans uppriktighet och spontanitet var tydlig. Vittnet hade endast pratat med några få personer och lärt sig att vara försiktig. "Jag har sett många saker i mitt liv," sade han, "men när jag pratar om detta, tittar folk lite underligt på mig."

Artikelförfattaren, Auguste Meessen är professor i fysik vid det katolska universitetet i Louvain.

Roterande UFO i Maine, USA

av Leland Bechtel & Robert MacKenna

Strax efter mörkrets inbrott, kl 17.30, fredagen den 2 november 1990 var Warren Orcutt och hans fru Velma på väg hem till Cherryfield i Maine. De hade lämnat sitt "läger" för vintern vid avlägsna Schoodic Lake i blåbärsmarkerna i nordöstra delen av staten. De färdades i sin diesel-pickup av märket Ford nedför lantvägen som löper genom de bara blåbärssnåren åtta miles (12-13 km) öster om hemmet och närmade sig vägkorsningen i utkanten av Cherryfield, Columbia och Township 18 i Washington County.

När de närmade sig en kurva fängades Velmas uppmärksamhet av några ljus som lyste genom de kala trädens grenar. "Vad är det där?" utropade hon. "Det är Tibbettstown," svarade Warren. "Nej det är det inte," uppgav han sedan bestämt.

De rundade kurvan som löper av åt vänster och föremålet blev synligt. När de passerade runt träden som sköt ut från ett skogbevuxet område mellan blåbärsfälten och Great Heath (ett vidsträckt sumpmarksområde mot nordost), såg de framför och något åt vänster om sig ett tefatsliknande föremål 18 m i diameter sakta höja sig över marken. Det var 25 minuter efter solnedgången. Trots att det delvis var inhöljt i mörkret, kunde man se tre skarpa svängande ljus på den nedre delen av föremålet, vilka roterade med farkosten i motsols riktning och lyste upp träden och marken i en svepande rörelse. Ljusn,

som var ca 60 cm i diameter (ett grönt, ett rött och ett vitt ca 3-4,5 m ifrån varandra), var "som landningsljusen på ett stort plan, fruktansvärt skarpa, starkare än halogen" till den grad att de "fick ögonen att värka."

Warren stannade bilen och de betraktade föremålet när det tyst höjde sig och stannade upp; höjde sig och stannade upp igen "som om det försökte undvika att träffa trädgrenarna" i utkanten av blåbärssnåren.

Han körde sedan ytterligare några hundra fot framåt vägen för att få en bättre utkikspunkt från högre terräng. Där stängde han av motorn och släckte ljusen medan de lyssnade. De kunde inte uppfatta något som helst ljud medan de fortsatte att betrakta den svävande farkosten.

I detta läge steg Velma ut ur lastbilen för att ta en närmare titt. Hon och Warren kunde båda se rektangelformade fönster på farkostens sida medan den roterade. Ett matt, orangefärgat sken strålade ut genom fönstren. I 10-15 minuter tittade de medan farkosten svävade och sedan rörde sig uppåt i korta spurtar.

Warren uppmanade sin fru att sätta sig i lastbilen igen, vilket hon också gjorde. Därefter startade han bilen och körde vidare på vägen till ett isolerat hus som beboddes av familjen Cotton. Warren rusade fram till huset, bankade på dörren och informerade de boende om det fortfarande synliga föremålet. Tillsammans stod de och tittade medan farkosten stegvis höjde sig ytterligare en bit tills det befann sig väl ovanför träden. Den sköt sedan iväg i en horisontell rörelse med "fruktansvärd hastighet" i nordostlig riktning mot den massiva radaranläggningen i Columbia Falls, 16-20 km bort. Andra personer på Route 9, i den riktning farkosten flög, rapporterade att de sett ett liknande föremål vid ungefär samma tid.

Andra vittnen

Efter hemkomsten ringde Velma omedelbart upp en ung man i grannskapet, som tillsammans med två kamrater i en pick-up på väg från staden Bangor till deras "läger", rapporterat en upplevelse med ett UFO två år tidigare. Velma sade att hon ville försäkra honom att hon trodde honom eftersom hon nu själv sett samma sak. När makarna Orcutt utfrågades av utredarna om de hade utsatts för något löje, hejdade de sig en stund men svarade att varje kientrogenhet från folks sida var i skämtsamt ton "ty dessa tingestar observeras nu ofta i markerna." De uppgav vidare vid namn fallet med en individ som rapporterat att han arbetade i ett bevattningsdike då ett UFO landade några hundra fot ifrån honom. Han tittade på det en stund och fortsatte sedan med sitt arbete. Efter en stund lyfte det och lämnade området. Andra iakttagelser fortsätter att rapporteras.

Trovärdigheten hos vittnena i detta fall är synnerligen hög. Warren är vid 46

års ålder distriktsordförande i fyra counties i U.S. Department of Agriculture och Farmers Home Administration. Han är mycket aktiv inom Frimurarlogen och Velma är likaså aktiv inom Eastern Star. De gjorde intryck på utredarna som intelligenta, självsäkra, ärbära och högst trovärdiga personer som var uppriktiga, öppna och precisa. De offrade mycket av sin tid och Warren eskorterade oss till observationsplatsen djupt inne i blåbärssnåren där vi kunde helt överblicka det beskrivna området.

KÄLLA: Mufon UFO Journal,
Number 280, August 1991

Svart bumerang

19 december 1990

Kl 17.40

7,5-8 km öster om Chester, Vermont, USA

Iakttagelsen gjordes av ett gift par som var på väg till ett middagsmöte.

Föremålet var en smal, svart bumerang med ett spann på 150-200 meter. De stannade bilen, stack ut huvudena genom fönstret och såg det långsamt passera över vägen 150 meter framför dem. Det befann sig ca 60 meter ovanför marken. Det fanns ett vitt, halvklotformat ljus på toppytan nära vart och ett av de tre spetsarna. Det högra ljuset blinkade medan de andra två var fasta. Varje ljus var minst 5 meter tvärs över och verkade bestå av en "klunga" mindre ljus staplade på varandra. När de gav sig ut på vägen igen för att förfölja föremålet, kastade det om kursen helt och korsade vägen bakom dem, gick in i några låga moln och försvann ca sju minuter efter att det först upptäckts. Det manliga vittnet är huvudperson i en tidigare UFO-kidnappingsundersökning. Månaden innan sågs en liknande farkost av andra vittnen i närheten.

Två gröna bumeranger

Januari 1991

Kl 20.30

Arlington, Massachusetts, USA

Iakttagelsen gjordes av en 32-årig datatekniker.

Två lysande, grönaktiga, bumerangformade föremål med tre ljusstarka fläckar kom från SV i formation. Ett stannade upp abrupt på den stjärnbestrodda himlen medan det andra utförde en looping mot norr; och när det intagit sitt ursprungliga läge i förhållande till det andra flög de båda tillsammans åt öster över Boston. Hela händelseförloppet tog endast 10 sekunder. De var snabba.

KÄLLA: Mufon UFO Journal,
Number 280, August 1991

Har du haft någon UFO-upplevelse?
Kontakta
UFO-INFORMATION
Tel. 013-171790

Fallet Jan Wolski

Detta fall har redan beskrivits i UFO-Information nr. 6, 1978. Vi presenterar här en mer fullständig redogörelse med flera skisser. Artikeln har utarbetats av den polska UFO-klubben W.K.P.i.B. UFO, Klub Mozaika, Ul. Trzemeska 2, 53-679 Wrocław, Polen.

I. En sammanfattning av omständigheterna och händelseutvecklingen

Den utspelade sig i Emilcin, en by som ligger ca 14 mil sydost om Warszawa.

Morgonen i fråga (10 maj 1978) rädde kyligt väder. En bonde passerade genom en skog i en vagn dragen av en häst... Plötsligt såg han, framför sig, två individer som promenerade i samma riktning som han färdades. Hans vagn hann ifatt dem och passerade dem. Så plötsligt hoppade de upp på vagnen. Bonden, som tills nu hade trott att de var jägare, lade märke till att deras hy var av en grönaktig nyans. Hur som helst fortsatte han att köra sin vagn, längs skogsbrynet och mot en äng. En minut senare fick han se en vit tingest höja sig ovanför fälten och avteckna sig mot den gröna skogen bakom den. Tingesten såg ut som en "kort buss". När hans vagn kommit närmare föremålet, gjorde de två passagerarna tecken åt honom att stanna.

Sedan ledde de honom till maskinen. Alla tre gick ombord via en liten hiss. Ombord fanns två andra varelser, identiska till utseendet med de första två. Bonden beordrades klä av sig och underkastades något slags undersökning, efter vilken de visade honom ut igen. Via samma hiss kom han ner på marken igen. Han satte sig på vagnen och skyndade sig hem för att berätta för sin familj om det inträffade. Strax därpå anlände några personer från hans by till gläntan, men det vita föremålet fanns inte längre kvar, ej heller dess besättning. På vissa ställen i gläntan upptäckte de emellertid fotavtryck av en ovanlig form, samt i det daggdrypande gräset avtryck som visade att två personer promenerat sida vid sida.

Vid samma tidpunkt såg en sexårig pojke, som bor några hundra meter från fältet i fråga, "ett underligt flygplan" flyga över en lada innan det klättrade upp mot skyn med ett tjutande.

Allt detta inträffade onsdagen den 10 maj 1978, omkring kl 8.00 på morgonen, i byn Emilcin, i Opole Lubelskies kommun i provinsen Lublin. Och hjälten i denna historia är en 71 år gammal bonde vid namn Jan Wolski, som bor i Emilcin.

II. Händelsen i detalj

Dagen i fråga hade Jan Wolski gått upp några minuter före kl 05.00. Han hade spånt för ett fyraårigt sto till vagnen och tagit henne till Dabrowa Kusnierska

för betäckning av en hingst.

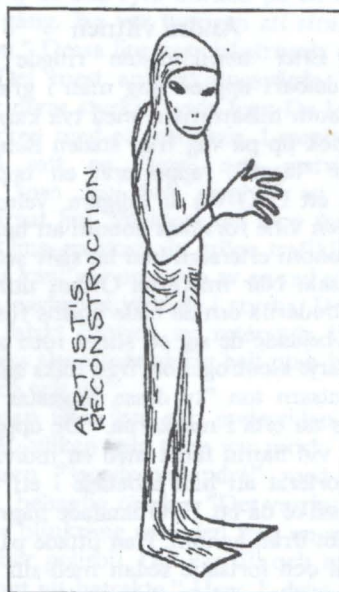
Han var på väg tillbaka, på skogsvägar, ty han hade inte haft tid att sko stoet och ville inte låta henne gå på den grusbelagda vägen. Det finns faktiskt en sådan väg, parallell med den rutt Wolski tog och ca 50 m ifrån denna. Gläntan ligger sålunda ca 200 meter ifrån landsvägen (Opole Lubelskie - Bełżyche - Lublin), med endast en liten skog och några odlade fält emellan.

Han kom från en skogsväg till en stig som löper mellan träden mot en äng. För stoet var det första gången hon färdats längs det mesta av denna rutt. Medan han fortsatte längs denna stig lade han nu märke till, på högra sidan av ängen, två personer som gick i samma riktning som han färdades, på ett avstånd av ca 40 meter från hans kärra. Wolski trodde att de var jägare. När kärran kom ut på ängen lade han märke till att de gick runt och runt, som om de väntade på honom. Kanske de hade hört ljudet från kärran bakom sig.

Det var i detta ögonblick Wolski hade till inför deras grönaktiga ansikten. Sättet de gick på påminde om det sätt på vilket dykare rör sig på havsbotten: de gjorde små "smidiga hopp".

Wolski såg, i närheten av några klungor av träd, att dessa två individer, vilka han kom närmare och närmare, försökte hoppa över en lerpöl. En av dem lyckades göra detta och han liksom "gled över".

Efter att ha passerat lerpölen, befann sig kärran nu i nivå med "jägarna", vilka steg åt sidan, en åt höger och den andra åt vänster, för att släppa förbi honom.

En stund fortsatte de att promenera vid sidan av kärran, så plötsligt hoppade de upp och satte sig ned, en på var sida. De satte sig ned mycket mjukt. När det gäller stoet så blev hon nu tvungen att ta i or-dentligt för att dra denna extratyngd. Enligt en av de citerade källorna, stannade varelserna upp innan de hoppade upp på kärran, varpå de via gester uppmanade kusken att fortsätta framåt. De intog sina platser på korsbräderna, med benen ding-lande, ca 1,2 meter bakom kusken som vände sig om för att ta en titt på sina två passagerare.

Medan kärran rullade vidare, vände sig varelserna mot varandra och utväxlade några ord som var obegripliga för Wolski.

Och så fortsatte alla tre ca trettio eller fyrtio meter, bland trädgrupperna, tills kärran kom in i gläntan. Enligt K. Piechota (källa nr. 1), skulle kärran ha färdats närmare 80 meter innan den kom fram till gläntan, i vars västra del, ca 70 meter bort, det vita föremålet hängde i luften, i kanten av skogen.

De fortsatte ytterligare 40 meter eller så över gläntan tills en av varelserna med en handsignal sade åt honom att stanna.

Bakom det vita föremålet varierade skogens träd i höjd från 7 till 12 meter.

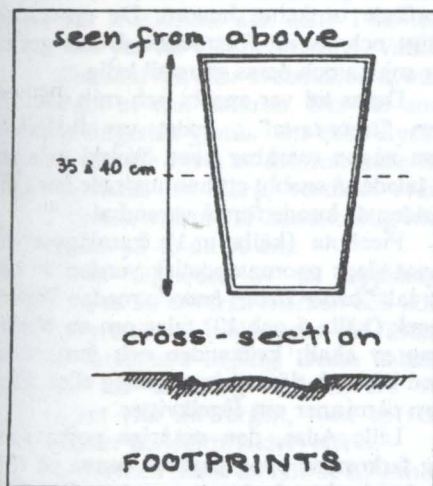
De olika källorna som citeras (4, 6, 1, bekräftade av 9 och 11, 5, och sist 7) lämnar olika uppgifter angående avståndet mellan kärrans stoppläge och föremålet, där deras siffror är 35 respektive 30, 20, 10 och slutligen 5 meter. Hur som helst, oavsett vilket som är riktigt, så var det från denna speciella stund som bonden hörde ett svagt surrande ljud utsändas från föremålet.

Först ville inte stoet stanna varför en av varelserna grep tömmarna och drog i dem för att få henne att göra halt.

När hon kom i närheten av föremålet blev stoet rädd och ville fortsätta. I denna stund tog sig varelserna ned från kärran och gjorde tecken åt Wolski att göra sammaledes. En av dem hjälpte honom ned. Wolski fick då känna på styrkan i deras handleder.

Alla tre gick sedan fram mot föremålet, bonden i mitten. När de kommit fram kom en liten hiss upphängd i fyra kablar ned. En av de mystiska varelserna steg upp på plattformen och bjöd Wolski att göra detsamma. Han gjorde också tecken åt Wolski att gripa tag i kablarna, medan hans kamrat vände sig åt höger, mot hästen. Enligt Sieradzka (källa nr. 13) vände sig Wolski om när han stannade framför dörren på farkosten och såg den andra varelserna, som stannat kvar på marken, stå och titta på djuret.

Ingenting i de dokument som är tillgängliga för UFO-klubben tyder emellertid på att djuret också underkastades någon "undersökning".

Enligt två källor (1 och 13) var plattformen redan nere på marken, nära föremålet, när de kom fram till det. Hur det än må vara med detta så fick Wolski intrycket av att plattformen bestod av trä.

Den steg snabbt och stannade framför en öppning. Wolski hade inte känt något när den startade och förstod inte vad det var som drev den. Den varelses som gjorde honom sällskap tecknade åt honom att gå in först. Enligt Z. Blania-Bolnar (källa 6 och 8) fick en lätt knuff av den okända varelsen honom att bestämma sig.

Innan han gick in i föremålet stannade Wolski upp en stund och lutade sig med högra handen mot dörröppningen. Inuti kammaren, vars väggar var nästan svarta, fanns ytterligare två varelser identiskt lika de första två. En av dem åt nägonging som liknade en istapp.

De första två varelserna hade nu sällat sig till de andra. De bröt sin föda "sorn kex" (enligt källa 11). En av dem gjorde gester åt Wolski som för att fråga om han ville smaka. Han avböjde.

Fortfarande med teckenspråk bad den som kommit in med honom Wolski att klä av sig. Den andra, som kom in bara några minuter senare, anlände medan han höll på att klä av sig. Wolski tog av sig rocken, jackan och skjortan. Tydligt hade inkräktarna bråttom, ty en av dem hjälpte Wolski knäppa upp skjortknapparna.

Sedan ombads han klä av sig helt. Medan han gjorde detta uppvisade de okända varelsernas ansikten ett uttryck som var både ett leende och en grimas. En av dem stod vänd mot honom på ett avstånd av 1,5 till 2 meter. Han höll i varje hand ett skivformat föremål som verkade sitta fast i handflatan genom något slags sugkopp.

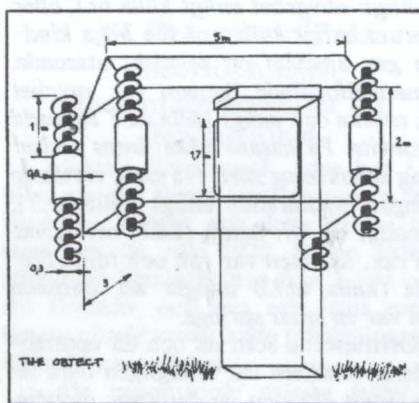
Dessa skivor, som var gråaktiga till färgen, vibrerade och utsände ett dovt brummande ljud utan metallisk ton.

Varelsen som hade kommit in med Wolski ställde honom först med ena sidan mot varelsen med skivorna; sedan med hans rygg mot honom; och slutligen med den andra sidan. När Wolski vände ena sidan var han tvungen att hålla motsvarande arm upplyft.

Vid ett senare tillfälle, framför TV-kamerorna, sade Wolski att när individen rörde skivorna utefter hans kropp fick han intrycket av att de fotograferade honom framifrån, bakifrån och från bägge sidorna.

Enligt W. Wawrzonek (källa nr. 5) stod Wolski orörlig medan varelsen som höll skivorna gick runt honom och lyfte upp hans armar. *Bonden upptäckte då att varelsens fingrar var mycket kalla. Samtidigt kände han en lukt som från brinnande svavel.*

Hans överrock var så starkt impregnerad med denna doft att den två dagar senare fortfarande avgav den i så stor utsträckning att han var tvungen att gömma alla sina kläder, ty annars skulle kanske hans fru misstänka att denna var orsaken till den huvudvärk som plågade henne.

Vid den UFologiska kongressen i Lublin år 1985, uppgav Wolski att han inte befunnit sig ombord på farkosten i mer än 12 minuter eller så. Medan han var naken tittade de mystiska varelserna på hans kläder, vilka låg utspridda på golvet runt omkring honom. De var speciellt intresserade av hans läderbälte, som de omväxlande spände och spände upp samtidigt som de samtalade med varandra.

Medan de undersökte bältet spred sig grimaser över deras ansikten. K. Bzowski (källa 7) uppgav att de tittade i Wolskis mun. När de var klara med detta tecknade den som uppmanat honom att klä av sig att han nu kunde klä på sig igen.

Ombord på farkosten var det brummande ljud han hört utanför inte alls lika högt. Varelserna själva orsakade inget ljud när de gick omkring på golvet i kabinen.

Det var heller inte lika kallt inne i farkosten som utombus, men när Wolski var helt naken, utan sina skor, kände han att det verkligen inte var varmt.

Den varelses som inte deltog direkt i undersökningen av bonden gick under tiden fram och tillbaka i kammaren, och då och då stack han en liten svart stång i två hål i en av väggarna. Enligt en källa (1) var denna stång 30 eller 35 cm lång, medan en annan källa (7) uppgav att den mer var som en reservoarpenna, något smalare än ett finger, med en liten svart knopp i ena änden. Denna stång stacks

först in i ett hål och sedan in i ett annat, och varelsen vred varje gång denna stång i hålet, ungefär som man vrider runt en nyckel i ett lås. Enligt källa nr. 5 satt två stänger i hålet, och om vi ska acceptera källa nr. 1:s uppgift, så var det två svarta stänger, och inte en, som varelsen stack in i hålen.

På golvet i kabinen låg ca tio svarta fåglar. De var vid liv: han kunde se att deras huvuden och ögon rörde sig. De verkade vara paralyserade. Det rörde sig antingen om kråkor eller råkor.

När Wolski var påklädd igen visade de honom ut. Då tog han av sig sin mössa och bugade, och sade "adjö". Varelserna bugade likaså och log.

Samma hiss tog honom ned, inte ända till marken, men nästan: han var tvungen att hoppa, och när han tog spjörn mot plattformen för att göra detta verkade den varken röra sig eller gunga.

Wolski återvände till sin kärra och vände sig om. Stående i farkostens öppning såg han två eller tre av varelserna, som betraktade honom. När han kom fram till sitt sto, fann han att hon hade betat och ätit en hel del gräs. Han satte sig i kärran och gav sig iväg. Tydligt rädd för maskinen svängde hästen av åt vänster så snabbt hon kunde och började galoppa längs skogsbrynet mot sin herres hem. Det tog ca tio minuter att komma dit. När Wolski gick in i huset var ingen hemma förutom hans fru. Hans söner kom hem en kort stund senare. När han hade berättat för dem om sin upplevelse, sprang de för att hämta några grannar, varpå de sprang bort till gläntan.

När I. Sieradzka (källa 13) var i Emilcin 1978 fick hon veta av fru Wolska att hennes man efter sin upplevelse hade lagt sig ned och legat i flera timmar utan att röra sig.

När Wolskis söner kom fram till gläntan fanns föremålet inte längre kvar där. Men när de gick runt och tittade, upptäckte de flera spår. Man kunde se att två personer gått i det dagstänkta gräset där. På tre platser hittade de avtryck efter underliga skodon. Enligt Z. Blania-Bolnar (källa 6 och 8) bekräftade sex personer, däribland två medlemmar av familjen Wolski, existensen av dessa fotavtryck.

Dessa fotavtryck fanns på följande platser:-

(a) På den nyplogade marken, bakom ridån av träd som maskerar ängen från vägen.

(b) På en mullvadshög i gläntan.

(c) I den något torra leran på platsen där Wolski sagt att varelserna försökt hoppa över en lerpöl. Här såg avtrycken ut som efter en "halkning".

Enligt Piechota (källa 1) upptäckte man totalt tre serier avtryck, den sista på fältet i gläntan. Dessa avtryck var trapetsoida, nästan rektangelformiga. Den bakre delen av sulan var konvex och gav i tvärsnitt en halvcirkeleffekt. Trapetsoidens två långsidor gick ned i jorden till ett djup

av 2-3 cm. Varje avtryck var något längre än ett genomsnittligt mänskligt fotavtryck.

De upptäckte ax från majs och även hela stjälkar som dragits upp med roten. Enligt Wawrzonek (källa 5 och 10) låg dessa i närheten av fotavtrycken tillsammans med kvistar och smågrenar som brutits av på träd och buskar, och det fanns även märken i marken som tydde på att man tagit jordprover.

Några svarta fjädrar, alla precis lika långa, hittades också, och enligt K. Bzowski (källa 7) upptäckte man i augusti 1981 en välmarkerad stig genom trädridån söder om gläntan, vilken ledde ända fram till det fält där man 1978 upptäckt fotavtryck i den upplöjda jorden.

W. Wawrzonek (källa 5 och 10) hävdar att man vid en punkt 70 m öster om den plats där föremålet svävade hittat ett visst antal avtryck efter skodon i gräset, över ett område på flera kvadratmeter. Det var emellertid inget speciellt med den platsen.

I en senare artikel, också av Wawrzonek (källa 10) får vi veta att det på samma plats, men under markytan fanns en sten som i forna dar varit föremål för en kult, att döma av de "tecken" som överlämnade dess yta. Under årens lopp hade stenen sjunkit ned i den leriga marken. Den fördes senare till en by nära Warszawa.

Man undersökte också det ganska stora område gräs som hästen hade betat av. Beräkningarna varierar avsevärt vad gäller den tid det skulle ta en häst att äta en sådan mängd gräs: för H. Kurta (källa 9) "tio minuter"; för M. Sawicka (källa 11) "åtminstone en halvtimme"; för Piechota (källa 1) "åtminstone en timme"; och om vi förlitar oss på K. Bzowski (källa 7) så mycket som "två timmar".

Wolski anlände till hemmet omkring kl 08.00, vilket leder oss till att antaga att kontakten inleddes omkring kl 07.10. Enligt Bzowski (källa 7) kom han emellertid inte hem förrän omkring kl 10.30. Och det är just vad vittnet självt uppgav i augusti 1981.

En bondgård som tillhör familjen Popiolek ligger ca 800 m väster om platsen för närkontakten. Vid den tidpunkt Wolski upplevde sitt äventyr, lekte två barn på gårdsplanen till denna bondgård: en pojke, Adas, 6 år, och Agnieszka, 4 år. Inne i huset höll deras mor på att laga mat. Mellan kl 8 och 9 hörde hon ett förskräckligt dån. Hon sade: "Man skulle kunna säga att det kom från marken". Orolig för sina barn gick hon ut, men när hon såg att de höll på att leka gick hon in igen. Strax efter detta kom hennes son Adas in och berättade att han hade sett ett flygplan som liknade en buss, flyga på mycket låg höjd över ladan. Detta flygplan hade endast ett fönster och genom det kunde Adas se piloten. Enligt Adas flög flygplanet på en höjd av bara 8 eller 10 m och kom i riktning från gläntan.

Efter att ha passerat nära gårdsplanen klättrade flygplanet rakt upp mot

skyn och försvann. Det var i detta ögonblick det "dånande" ljudet hördes, ett ljud som hördes av två andra personer, förutom pojken Adas och dennes mor.

III. Varelsernas utseende och uppträdande

Inkräktarna var ungefär 1,40 till 1,50 m långa. De hade smala, spåda fingrar och var iklädda elastiska, odelade dräkter i en gråsvart nyans och materialet påminde om läder.

Denna dräkt täckte hela kroppen med undantag av ansiktet och händerna. Även fötterna inneslöt av den.

Denna klädnad satt tätt mot kroppen utom runt midjan. Det fanns varken knappar, fickor eller något bälte. Ärmarna slöt tätt runt handlederna.

Huvudena var stora. Ansiktet var grönaktigt: olivgrönt enligt källa nr.1, eller grönbrunt enligt källa nr.7. De höga kindbenen gav ansiktet ett asiatiskt utseende. De mandelformade ögonen var mycket långa, mörka och enligt källa nr. 7 saknade de ögonvita. På näsans plats fanns endast en svag utbuktning med två små, vertikala öppningar (fortfarande enligt källa nr.7), men enligt W. W. Szmit (källa nr. 4) var näsan rak. Munnen var rak och tunn. Sieradzka (källa nr.13) uppger att munnen endast var en smal springa.

Grimaserna som då och då uppträdde i deras ansikten var antagligen bara leenden, men effekten av dem var otrevlig. Faktum är att munnen vreds åt ena sidan. De hade inga läppar. Deras tänder var vita. Inget hår var synligt i deras ansikten. De gröna händerna var smala och spåda. De hade fem fingrar och mellan fingrarna fanns membran, "som gräsblad". Enligt Wawrzonek (källa 5 och 10) fanns detta elastiska membran mellan alla fingrarna med undantag av utrymmet mellan tummen och pekfingeret, och det började vid den första fingerleden. Wolski såg inte om de hade några naglar. Deras hud var mjuk vid beröring och ganska kall. Det vore inte möjligt att säga om detta var en permanent företeelse hos dem eller om den endast berodde på det kyliga morgonvädet.

På skuldrorna hade varelserna en "puckel", som om en ihoprullad filt stoppats in under den odelade dräkten. Men Wolski kunde inte se om denna utgjorde något slags anatomisk märklighet.

Deras ben var långa och verkade tjockare än benen hos en människa. Szmit (källa nr.4) understryker att fotslutet var "rakt tvärsöver", som om foten var avhuggen, och Bzowski (källa nr.7) säger att skodon och byxbenen var ett.

När varelserna satt i kärran, med benen hängande, var benen krökta på ett så halvcirkelformat sätt att de såg ut att vara griplemmar. Wolski kan inte uttrycka någon uppfattning om deras könstillhörighet. Alla fyra varelserna var identiska till utseendet. Wolski uppfattade varelserna som

ganska "trevliga". De varken skrek eller knuffade omkring honom. De uppträdde artigt och ingjöt förtroende. Deras gester var mjuka och deras gångstil ledig.

Deras tal var snabbt och milt. Det lät som "ta-ta-ta-ta"...; ljudet var ihållande utan någon märkbar paus. Wolski sade att de talade så snabbt att han undrade hur i all världen de kunde förstå varandra!

Piechota (källa nr.1) framlägger ett annat slags onomatopoetisk version av deras tal: "bzoo- bzoo- bzoo"...medan Wawrzonek (källa 5 och 10) talar om en blandning av skall, kväkanden och jamanden, med här och där ett kort gnägg eller läten som påminner om fågelkvitter.

Lille Adas, den sexårige pojke som såg farkostens pilot, beskrev denne på följande vis: han hade ett grönt ansikte och såg ut som en soldat i en grå eller svart uniform. Han hade en luva över öronen. Detta är Piechotas version (källa nr.1) medan Bzowski (källa nr.1) däremot uppger att pojken genom kabinfönstret sett ett brunaktigt ansikte med sneda ögon och apliknande anletsdrag.

IV. Beskrivning av farkosten

Dess generella form var som ett hus, med underdelen 4 eller 5 m från marken (ganska många källor säger 3 till 4 m). Han såg den mot en bakgrund av björkar och den stod stilla något nedanför dessas toppar. (Deras höjd var 7-11 m).

Tingstens dimensioner var ungefär enligt följande:-

Längd: ca 5 m.

Bredd: ca 3 m.

Höjd: ca 2,5 m.

Wolski beskrev den som "en kort buss, men med ett tak som på en lada." Han såg inga fönster. Akterväggen befann sig troligen bara 1 m från träden.

I början beskrev Wolski tingsten som "genomskinligt vit"; senare insåg man att denna beskrivning snarare hade betydelsen att den var glänsande och såg ut som om den var förnicklad. Vid dess fyra hörn, och halvvägs upp, fanns på utsidan "tunnor" med svarta lodräta stänger som löpte genom dem och som var försedda med något slags spiraler som ganska mycket påminde om korkskruvar. (Se skiss på sidan 7).

Dessa svarta stänger roterade mycket snabbt. Deras diameter var omkring 30 cm. Vad gäller "tunnorna" så var deras ungefärliga dimensioner: höjd: omkring 1 m; diameter: kanske 80 cm. De svarta stängernas längd kan ha varit ca 1,5 m.

Bzowski (källa nr.7) antyder att "korkskruvarna" utstrålade ett mångfärgat sken, och Piechota (källa nr.1) uppger att det ihållande surrandet verkade utsändas från "tunnorna". På ett avstånd av 30 m från maskinen kunde Wolski redan höra det (Z. Blania-Bolnar, källa nr.6). Från närmare håll påminde detta ljud om honungsbin eller humlor i flykt.

De roterande svarta stängerna gav inte upphov till någon märkbar rörelse i den

omgivande luften. Med undantag av stängerna var maskinens alla delar i samma färg. Dess yta var slät och rostfri. Varken nitar eller skarvar eller svetsställen syntes, eller något av den naturen. Det var som om hela tingesten gjutits i ett enda stycke, och allt verkade bestå av samma material. Den uppvisade en skarp, vertikalt svängande rörelse, vilken var kontinuerlig med en variation på 40 till 50 cm.

Hissen utgjordes av en upphängd plattform, ca 50 cm från marken och hölls uppe av fyra tunna kablar som var fästade ovanför farkostens ingång. Dessa kablares diameter var omkring 4 mm. De var transparent vita till färgen, med en förnicklad (eller pärlskimrande?) effekt."

Plattformen mätte ca 1,30 X 1,70 m.

Redan när han närmade sig maskinen hade Wolski lagt märke till den öppna dörren. Den var fyrkantig, med avrundade hörn och ca 1,70 m hög. Vid dörrskarven var farkostens vägg och dörren ett enda. Dörren rullades ihop åt höger inuti farkosten.

När han gick in, stödde sig Wolski med högra handen mot tingesten. Väggar-nas tjocklek kan ha varit 3 cm eller så. I varje fall inte mer än 20 cm.

När det gäller den lille pojken Adas (som ju inte var mer än 6 år vid tiden för händelsen), så beskriver han farkosten på följande vis: Den såg ut som "ett litet hus", eller "en stor låda". Den flög med en av kortsidorna i färdriktningen, och i denna vägg fanns ett fyrkantigt fönster med avrundade hörn och bakom glaset kunde han se piloten. På kanten av denna "vägg" sade han att det fanns svarta, rörliga stänger, som "känslspröten" på en snigel. Dessa stänger satt tätt mot farkostens yta. Pojken kunde inte se någon dörröppning eller någon utskjutande takfot.

V. Beskrivning av föremålets interiör

Kammaren var rektangelformad. Det fanns ingen inre belysning annat än dagsljuset som strömmade in genom den öppna dörren. Veggarna, golvet och taket var i en gråsvart nyans - samma färg som varelsernas overaller. Golvet glänste "som om det var polerat". Veggarna var släta och hårda och var tillverkade i ett material som liknade glas.

Mot de fyra veggarna stod säten, fastsatta med två svarta kablar. Dessa säten kan ha befunnit sig mellan 50 och 80 cm ovanför golvet. Enligt Piechota (källa nr.1) fanns det tio eller tolv sådana. Wawrzonek (källa nr.5 och 10) säger att det fanns "flera".

Inuti farkosten fanns ingen synlig apparatur. I en av veggarna fanns det två hål, ca 30 cm ifrån varandra. Detta var de hål som en av varelserna stack in en svart stång i. Dessa hål kan ha befunnit sig ca 1,20 - 1,50 m från golvet. Det förekommer en del osäkerhet när det gäller deras exakta lägen. Efter vad Wawrzonek (källa 5 och

10) menar så fanns de i närheten av kabin-dörren, men Piechota (källa 10) menar att de fanns i den vägg som vette mot öppningen, och Bzowski (källa nr.7) placerar dem i väggen till höger om dörren.

Wolski vet inte om denna kammare var den enda i maskinen, eller om det fanns några flera. Höjden från golv till tak var ca 1,80 m. Enligt Z. Blania-Bolnar (källa 6 och 8) hade kammaren raka hörn men i Bzowskis version var hörnen avrundade. Två svarta "rör" löpte från den ena gavelväggen till den andra.

Z. Blania-Bolnar (källa 6 och 8) betonar att det måste ha funnits något ovanför innertaket, ty farkostens yttre höjd var ungefär 3 m. Wolski själv undrar vad som kan ha funnits "uppe på loftet"!

Kråkorna på golvet låg till vänster om dörröppningen, några steg ifrån denna.

VI. Den genomförda undersökningen.

Insamlade uppgifter om huvudvittnet

Witold Wawrzonek, som bor i Lublin, var den första UFOlogen som talade med Jan Wolski, och detta var så tidigt som den 26 maj 1978. Sedan åkte dr. Zbigniew Blania-Bolnar från Łódź också till Emilcin, och han och hans medarbetare gjorde omfattande utfrågningar om vittnets personlighet.

De genomförde många tester och undersökningar, vilka alla visade att Wolski inte led av något slag av sinnesrubbing; att han befann sig i utmärkt form både fysiskt och mentalt; och att han var effektiv och logisk i sitt arbete och hade god fattningsförmåga. Senare avslöjade ytterligare tester en viss försvagning hos detta "färska minne", men visade på en intelligens som huvudsakligen var inriktad mot det konkreta. En viss störning i det abstrakta tänkandet upptäcktes, men de fann också en mycket stark resistans mot suggestion och en total avsaknad av varje tendens att ljuga.

Läkarundersökningarna visade att Wolskis syn och hörsel var god, och att alla hans reflexer var normala. Enligt dr. Kietlinski, en psykolog som ingick i dr. Blania-Bolnars forskningsgrupp, talar Wolski sanning. Eller snarare att han helt och fullt tror på sanningen i vad han säger.

Vi kommer nu till undersökningen av träden och gräset runt den plats som överflögs av föremålet. Denna kom inte till stånd förrän tre veckor efter händelsen.

Enligt Lublins Meteorologiska Station var de rådande förhållandena i Opole Lubelskie-regionen mellan kl 07.00 och 09.00 den 10 maj 1978 följande:-

Himlen var molnig, totalt eller nästan totalt övermulen med molnbasen på en höjd av mellan 400 och 600 m.

Lätt regn framemot kl 08.00.

Vinden blåste från nord-ost, 3-5 m/sek.

Sikten: i början från 3 till 4 km, begränsad av lokalt dis, som följdes av gradvist uppklärnande till 6-8 km. Lufttemperatur: 6° till 7°C.

Enligt huvudvittnet och medlemmarna i hans familj var det kallt, och det var disigt, och luften var fuktigt med en svag vind. Himlen var molnig, men solen var synlig då och då. Bzowski (källa nr.7) säger att det hade regnat under natten, men att när Wolski satt i källan så var det fint väder, med några cumulusmoln på himlen och svag om någon vind. Kurta (källa nr.9) vidhåller däremot att det var kallt och att det fortfarande regnade. Och M. Sawicka (källa nr.11) är överens med honom på denna senare punkt.

Sedan, under perioden från 1983 till 1987, utförde ingenjören Miloslaw Wilk från Warszawa, några studier av ett helt annat slag. Dessa var faktiskt *slagrutestudier* och de uppvisade vissa anomalier.

VII. Rapporterna om Jan Wolski

Jan Wolski föddes den 29 maj 1907. Han gick ut grundskola och detta ledde till ett yrke inom jordbruket. Han bor i byn Emilcin, vilken omfattar 74 bondgårdar men ingen skola, ingen klubb, inte ens något tidningskontor och bara en enda butik!

Fram till 1978 hade Wolski aldrig färdats någon sträcka. Före Andra Världskriget hade han emellertid varit i Ukraina.

Hans far hade varit kusk och själv höll han också på med detta ett slag.

År 1978 ägde han varken TV eller radio!

När han talar om sig själv, säger han alltid att han inte är rädd för någonting. Han behåller alltid sitt lugn och att han inte uppvisade någon nervös reaktion vid något tillfälle under sitt äventyr så berodde detta på att han inte kände sig utsatt för någon fara. Att döma av en undersökning som genomfördes i grannskapet, framgick det helt klart att Wolski verkar vara en stabil, uppriktig och mycket ärlig person, fullt pålitlig. Invånarna i Emilcin försäkrar oss att han aldrig har setts vara berusad, att han inte röker och att han inte har några dåliga vanor. Han fostrades i den katolska tron och tar sin religion på största allvar. Hans fromhet måste obetingat tagas i beaktande för att vi ska kunna uppskatta det faktum att han tar Gud till sitt vittne när det gäller sanningshalten i hans påståenden.

Wolski tror att varelserna han stötte på helt enkelt var människor, men människor av en annan nationalitet, - t.ex. kineser!

När det gäller deras hud, så menar han att de mycket väl kan ha målat sina ansikten eller burit masker! Detsamma gäller deras fingrar som kan förklaras med att de bar handskar. När han talar om dem, använder han sig av orden: "personer", "individer", "de", och ytterst sällan

"underliga varelser.

VIII. Bibliografi

1. K. Piechota: *UFO-Krönika 1947-1948*. Warszawa, 1986. En katalog av pressartiklar. (På polska.)
 2. J. Domański: *Mysterium i vår tidsålder*. Warszawa, 1979, (första utgåvan). (På polska.)
 3. Avskrift av "Emilcin och dess UFO", ett program visat i polsk TV den 11 november 1978.
 4. W. W. Szmít: "Emilcin-UFOt kontra Jan Wolski", i *NOL-Obserwator*, en UFO-tidskrift som ges ut i Szczecin (Stettin), augusti 1983. (På polska.)
 5. W. Wawrzonek: "En sällsynt händelse", i *NOL Obserwator*, 22 maj 1984. (På polska.)
 6. Z. Blania-Bolnar: "Närvaron av UFOs", i *Tygodnik Polski* nr. 42, 43 och 44 (1986). (På polska.)
 7. K. Bzowski: "Emilcin 1978". UFO-Klubb, Warszawa. (På polska.)
 8. Z. Blania-Bolnar: "Närvaron av UFOs". I *Po-lichtnik*, nr. 4-11. (1988). (På polska.)
 9. H. Kurta: "Besökare" (Przybyły). Scenario av Henryk Kurta. Teckningar av Grzegorz Rosiński. (Text på polska.) Publicerad som Annex nr.6 av Krajowa Agencja Wydawnicza, RSW "Prasa-Książka-Ruch", Warszawa. 1982. (Detta är en seriestrip på fem sidor som beskriver hela Wolski-fallet.)
 10. W. Wawrzonek: "Bandinspelning av ett samtal med Jan Wolski". (26 maj 1978). (Fragment.) (På polska.)
 11. M. Sawicka: "En äng på randen till Universum". Bandinspelning av ett radioprogram. (Lublin 1978). (På polska.)
 12. Jan Wolski: "Anförande vid den Tredje Polska UFO-kongressen". (Lublin 1978). (På polska.)
 13. I. Sieradzka: "Vad jag vet om Emilcin". Naleczow, 21 juni 1983. (På polska.)
- KÄLLA: Flying Saucer Review
Vol. 36, No. 1 (March Quarter, 1991)

Celliknande universum avslöjar nya mysterier

av Paul Whitehead

En ny upptäckt att Universum är celliknande i strukturen har kastat tvivel över Big Bang-teorin om hur Universum uppstod. Den kan även tvinga vetenskapsmännen att åter tänka igenom alla tidigare skapelseteorier.

En studie av avlägsna galaxer som genomförts av ett team brittiska och amerikanska astronomer antyder ett storskaligt mönster som utmanar de populära föreställningarna om hur Universum uppstod.

Under de sju år projektet varade använde sig teamet av kraftiga optiska teleskop för att studera 200 galaxer i en "skiva" av Universum 6.000 miljoner ljusår tvärsöver. De senaste resultaten från detta projekt visade att galaxerna var jämnt utspridda i "klungor", vilka befann sig ca 400 miljoner ljusår ifrån varandra.

Vetenskapsmännen drog slutsatsen att Universum mycket väl kan vara cellulärt till formen, där varje celldiameter är så stor som 300-400 miljoner ljusår. Teamet hade dr. Tom Broadhurst, Queen Mary och Westfield College, London, som medlem. Ytterligare studier har planerats för att försöka få ett större grepp om innebörden.

Anmärkning av FSR:- Det har förekommit idéer som går ut på att Universum är "tvättsvampliknande" till utseendet, med en hel del tomrum mellan galaxerna. Dr. Paul Davies, välkänd hos FSR:s läsare för sina egna teorier om verklighetens natur, har tidigare menat att Universum kan vara en mångdimensione-

rad struktur, kanske innehållande miljontals parallella världar som är sammanbundna på något märkligt vis. De senaste nyheterna att Universum verkar vara uppbyggt av celler, i många avseenden ej olik strukturen hos levande materia, är verkligen spännande. Lika spännande är teorin att det kan vara möjligt att översända samtidig information mellan galaxerna - där avstånd inte utgör några barriärer, och där tidsförseening inte är inblandad.

Intressant nog teoretiserar man i *New Scientist* (17 mars 1991) över existensen av negativ (inte anti) materia i vårt Universum. Om denna existerar så skulle den kunna förklara existensen av "bubblorna" eller tomrummen, menar artikel-författaren (Robert Forward). "Bubblorna" är skarpt avgränsade av ett stort antal galaxer som "verkar ligga på bubblornas yta". Ett fåtal galaxer befinner sig i tomrummen/bubblorna, men de som gör det är mycket ljusstarka och ytterst aktiva.

Effekten av den negativa materien skulle bli att stöta ut de positiva partiklarna (det Universum vi kan se) till tomrummens ytor, där de attraheras till varandra och bildar galaxer, stjärnor, planeter och oss, betraktarna av det hela.

Forward skriver att Universums "skummande" yta skulle kunna tyda på att Universum bildades med lika delar negativa och lika delar positiva partiklar. (Utan tvivel skrev han detta innan de senaste upptäckterna av den "celliknande" strukturen.)

Det som framträder ur allt detta är en bild av ett dynamiskt-balanserat Universum - ett självskapande "något" med inbyggd jämvikt (åter en egenskap som innehas av levande materia) - mer komplicerad i sin struktur än vad många konventionella forskare tidigare tänkt sig.

Om Universum verkligen kan jämföras med levande materia, eller åtminstone icke-biologisk (som vi förstår begreppet) celliknande materia med någon form av medvetande, kanske vi har grunden till teorin, som några avancerade tänkare länge misstänkt, att Universum är genomträngt av en minneskälla eller kontroller eller kreativt "varande" (eller allt av detta och mer).

KÄLLA: Flying Saucer Review
Vol. 36, No. 3 (Autumn, 1991)

Jätterekangel

4 februari 1991

K1 1945.

Nära Stroudsburg, Pennsylvania

Tre kvinnliga vittnen

Ett av vittnena ropade åt sin granne att titta ut genom fönstret. Hon och hennes dotter såg ett jättestort, rektangel-format föremål med mängder av gulvita och röda ljus ljudlöst röra sig över dem.

De sade att det var hälften så stort som en fotbollsplan. Föremålet sågs igen

senare samma kväll.

Vit sfär

21 oktober 1990

Nära Halifax, Massachusetts, USA
K1 0545

Obs.tid: ca 15 minuter

Vittne: En man i 27-årsåldern

Vittnet var en hjortjägare som väntade på att solen skulle gå upp då han fick se ett i stort sett sfäriskt, vitt föremål med ett utbuktande rött ljus på vänster sida och ett utbuktande blått ljus på höger sida. Dess skenbara storlek var som fullmånen medan det svävade strax ovanför träden i söder. Sedan sick-sackade det uppåt och stannade upp helt tvärt. Föremålet hade en svart, ruterformad fläck i mitten som upprepade gånger försvann och kom tillbaka. När det sick-sackade tillbaka till sitt ursprungliga läge blev han rädd och satte sig i bilen och åkte därifrån. Vittnet har tydligen en borttappad timme som han inte kan redogöra för.

Kupolförsedd skiva

10 januari 1991

K1 20.30

Iakttagelsen gjordes av ett ungt par som körde norrut på I-95 nära statsgränsen mellan Massachusetts och New Hampshire.

Föremålet iaktogs i ca tre minuter där det svävade ca 30 m ovanför landsvägen när de körde under det. De var rädda att stanna fastän två andra bilar kört in till vägkanten. Föremålet var grått och hade en kupol på översidan, med tre runda, röda ljus som formade en centrerad triangel på den cirkelrunda undersidan. Ljusen blinkade kontinuerligt i sekvens. Föremålet var något större än en standardbil. Ytterligare två UFO-iakttagelser rapporterades i området samma kväll.

KÄLLA: Mufon UFO Journal,
Number 280, August 1991

En från 50-talet

Aluminiumfärgad skiva

Bertram A. Totten, bibliotekarie på Kongressbiblioteket i Washington, D.C., iaktog den 26 mars 1950 ett flygande tefat över Fairfax County. Det var en aluminiumfärgad skiva ca 12 m i diameter och omkring 3 m tjock. Totten flög sitt plan på 1.500 meters höjd då han fick syn på skivan som virvlade fram 300 m under honom. Han dök mot den, men innan han kunde komma nära, rusade den upp i molntäcket. Den för upp med en hastighet som var flera hundra kilometer snabbare än hans egen på ca 240 km i timmen.

Han såg inga framdrivningsanordningar eller roder på tefatet, men lade märke till kondensstrimmor som från flygmotorer. Den metalliska skivan blänkade till när solens strålar träffade den genom uppsprickande moln.

KÄLLA: The Coming of the Saucers, av Kenneth Arnold & Ray Palmer

En skrämmande upplevelse

av Anders G. Magnusson

Under ett Fredsforum med internationell koppling berättade Maria-Elena Montégue, en av deltagarna om en händelse i sitt hemland, Chile.

Maria-Elena delgav mig händelsen vid sidan av, eller mer exakt under en paus i symposiet. Den unga damen är egentligen hemmahörande i ett samhälle söder om Valparaiso, vilket ligger vid sjön Peñuelas. Men den dåvarande chilejuntan, under Pinochets ledning, tvingade familjen att lämna landet.

Dottern är alltså tvåspråkig samt väldigt friskspråkig. Detta är vad hon berättade:

-Vi var där i mars, för att sondera läget enligt far. Det är långt ifrån ett stabilt, politiskt klimat...Peñuelas ligger en bit in i landet men står i förbindelse med "Chilenoahavet" via en flod, Mayac...Denna är inte imponerande lång men likväl bred och djup!

Det finns gott om träd där vi bor, mestadels bok. Tall och gran finns också... Det finns en areal "Selva de Haya" (dvs "Bokskogen"), som verkligen är en sevärdhet. Den i sin tur står i "Barranco de Mayac" (dvs "Mayac-ravinen") och är något av naturens underliga utformningar. Den här arealen är *mycket* gåtfull och helig, samt ingjuter hos de mer eller mindre vidskepliga en viss respekterad fruktan.

Själv är jag ju i 20-årsåldern nu och av de flesta ansedd vara en civiliserad människa, även om jag råkar vara revolutionär i mitt blod.

Maria-Elena skrattade till. Sedan frös hon och huttrade...Leendet försvann snabbt och hon fortsatte.

-Men det där kom snart på skarn. Jag har en väninna, Catherine, och hon och jag blev barnsligt nyfikna på platsen i fråga! Det är lätt att vara efterklok, men vi borde inte ha gått dit. Inte just då i alla fall! Kanske vi borde ha valt ett bättre tillfälle, av andra orsaker.

Solen stod lågt och det var ordentligt fuktigt. Den låga solen gjorde att ljuset var skumt nere i kanjonen när vi kom fram. Tanken var att återvända och komma igen. Men jag skulle tillbaka till Sverige i morgon...dagen därpå, så tanken försvann lika fort som den kom. Jag ville också fotografera...om ljuset räckte till.

Området både känns och ser trolskt ut. En smula överkligt. Något bredare än gångstigar finns inte och det är skyddat som nationalområde.

Vi beslöt alltså att ta oss ned. Jag kontrollerade nervöst min kamera. Det var lika nervöst inom Catherine som inom mig själv! "Peñuelas botten är okänd", berättar legenden, samt är rik på grottor. Endast gudarna vet vad som ligger dolt i det mörka djupet. Det har berättats om försvunna kulturer som bör förbli dolda. De hör bara ondskan till, och

ondskan lurar i djupen för evigheter...bakåt som framåt i tiden. Så väck dem inte. Låt dem vila i frid!" Detta utgör en del av legenden...eller legenderna, och det gjorde inte stämningen så mycket bättre. Trist, ty skogen är förtrollande vacker!

Luften kändes både elektrisk och tät. Väl nere kändes det fuktigt varmt. Vattenytan hade börjat bilda en lätt dimma. Vi försökte förtränga den uppseglade, otrevliga stämningen genom att undra hur bilderna skulle bli.

-Du, började Catherine, kan ju fotografera till nästa gång du kommer hem.

Jag såg hur spant och tillgjort leendet var. Hon var påtagligt orolig och det smittade av sig på mig. Det kändes som om vi var iaktagna av någonting...

Maria-Elena frös till när hon berättade och svalde ett par gånger för att klara strupen.

*Jag kramade hårt om kameran och tittade nervöst genom träden och mot sjön, längs floden. Den låg spegelblank under dimman. Allt kändes så överkligt påtagligt... kusligt...jag fryser enkom av minnet. Mitt långa, svarta hår kändes väldigt vått, liksom underkläderna. Jag ville jaga bort kusliga fantasier om monster som vilade i skuggorna, då Catherine försökte samtala på nytt...försökte...det lät som en viskning.

-Märker du inte att det inte är normalt med den här tystnaden?

Jag tänkte inte på att det fortfarande borde finnas fåglar och insekter i rörelse. Det gick inte alls att fotografera vid det här laget. Mörkret kom betydligt fortare här än på svenska breddgrader!

-Vi borde inte ha gått hit alls...inte alls...!

Orden var mina egna och lät väldigt hesa. Vi hade gått omkring och klafsat i det våta gräset och kom ut mot mer gyttjigt underlag. Dit ut ville jag inte alls klafsa, stövlarna till trots. Vi vände oss om, mycket långsamt...vi var livrädda...någon fanns här i vegetationen och iakttog oss... på ett påtagligt nära håll. Vi befann oss också invid floden.

Jag tog tag om Catherine's arm och ville gå, men hon retirerade bakåt. Halvviskande sade jag ånyo: -Framåt, vi får inte tappa det lilla sunda förnuft vi har kvar i våra huvuden!

Jag måste ha sett lika förskrämd ut som hon. Huden knottrade sig på mig. Catherine andades tungt och talade lågt: -Ondskan lever...du måste också känna den! Den *ser* och *känner* oss!

Jag ville intala mig att det enkom var våra egna skräckslagna fantasier. Benen ville inte riktigt lyda vår stigande panik. Vi ville rusa därifrån och tillbaka...upp från ravinen. Men vi hann inte.

I nästa ögonblick virvlade ett par tentakelarmar ut och drog omkull oss då

de slingrade sig om våra ben. Vi föll baklänges, ned i den hala gyttjan! De drog oss ned mot den hala flodstranden! Stora mörka armar, som anakondans kropp...men det här var inga ormar...

Vi gled vidare...mot vattnet. Paniken var uppenbar. Jag kände kameran...den hade inbyggd blix. Jag tänkte ungefär...att om möjligtvis *någon* fann kameran och filmen så skulle väl denne åtminstone få veta vad som tagit oss ned i vattnet. Men när jag brände av en blix, reagerade vår "fångstman"...eller vad det nu än var...med att bli överraskad. Greppet om våra ben lossnade och vi tog tillfället i akt och försökte sätta oss i säkerhet.

Men vår okände fiende förblev inte överraskad särdeles länge. Den försökte nå oss ännu en gång med sina armar. Jag brände av ännu en blix. Då dök de där armarna ned under ytan.

Vi trodde den hade skrämmts av blixten och vi höll på att resa oss upp. Men nu bubblade flodytan till och en mörk kropp med tvenne vagt gröna glober på...likt fosforescerande ljus...blev synlig ovan ytan. Från denna sköt ljusblåa ljus, likt laserljus, ut. Ett av dem brände av mitt långa hår medan vi flydde från platsen. Flera sådana här ljusknippen avlossades mot oss. Ett av dem svedde min ena stövel ordentligt. Catherine träffades i vänstra armen och då jag sträckte ut min ena hand mot henne, träffades min vänstra överarm och blev ordentligt bränd. Det gjorde fruktansvärt ont. Skottsalvorna formligen ven omkring oss under vår paniska flykt från "Mayac-ravinens bokskog".

Plötsligt upphörde eldgivningen. I stället började det blåsa upp ordentligt bland träden. Det var som om en virvelstorm hade bildats med "det" i centrum. Vi stannade till med andan högt i halsen. Vi var gyttjiga ända upp till halsen!

Häpna iakttog vi en "lysande kropp" som svävade upp från floden och upp ovanför träden! En kropp, som inte liknade något vettigt, lyste i det spöklikt gröna ljuset, med inslag av ljusblått vid dess kant! En förmodad kant...ty vi fann inte några fasta konturer på kroppen. Hela föremålet tycktes pulsera...eller andas. Det var så skrämmande överkligt!

Det blå ljuset började simma...eller gå i vågrörelse. Det var då det började röra sig, långsamt, som en ballong...kanske rakt emot oss. Paniken kom tillbaka och vi sprang uppför stigen. Den kändes så evinnerligt lång nu...och det luktade starkt vidbränt...som kokt kött kokats till torrt...det var vidrigt...!

Maria-Elena var bra rädd då hon berättade om minnet.

-Det verkade ha funnit oss, ty det blå ljuset samlade ihop sig och sköt nya...förmodade laserskott mot oss. Det flög långsamt och lite retfullt, som om det lekte

Fortsättning på sidan 15

Olofströmsbo sögs upp i flygande tefat?

Tappade minnet efter närkontakt med utomjordingar

OLOFSTRÖM

Ett enormt ljussken fängade en olofströmsbos intresse förra söndagen. När ljuset kom närmare upptäckte han att det kom från en mångkantig farkost med många fönster där han skymtade mängder av genomskinliga varelser.

Det var natten till förra söndagen när olofströmsbon var på väg hem som han fick sitt livs överraskning. När han passerade Arkelstorp vid 0.30-tiden upptäckte han ett enormt ljussken som närmade sig. Ljuset rörde sig mot honom och snart såg mannen att det kom från en farkost som var både jättestor och kantig.

-Säkert 50 kanter runt omkring och med massa fönster, berättar mannen.

I fönstren skymtade en mängd varelser som sprang huller om buller.

Bilen fick fnatt

Farkosten närmade sig mannen mer och mer och när den stod rakt över bilen rusade denna upp i varv samtidigt som det elektriska systemet löpte amok. Blinkers, vindrutetorkare, värmesitsar och tuta slogs på medan klockan började gå baklänges. Sedan skakade bilen kraftigt innan den plötsligt dog.

Mannen satt kvar i bilen och upptäckte att två ljuskäglor, som såg ut som en stege kom ner. Fram kom också de små, små genomskinliga varelserna. Sedan kom det ut en display (bildskärm) och på den visades ett sorts meddelande i form av olika färg- och ljudeffekter.

-Det såg ut som ett gammaldags hålkort fast med ljus och olika ljudsignaler, förklarar mannen.

Vid det laget hade mannen, som förstod meddelandet lämnat bilen: Varelserna ville att han skulle komma upp i skeppet!

Vad som sedan hänt är däremot oklart eftersom olofströmsbon inte vet om han varit uppe i skeppet eller inte. Närmare två timmar har försvunnit från hans minne. När han "vaknade" var han vettskrämd och hade en fruktansvärd huvudvärk. Och när han skulle sätta sig i bilen upptäckte han att den var varm liksom handtaget.

Mannen körde till lasarettet innan han åkte hem till familjen. Men när huvudvärken förvärrades uppsökte han sjukhuset igen. Han blev då inlagd. På lasarettet ställer man sig helt frågande till mannens symptom eftersom samtliga prov som tagits på honom visar helt normala värden.

Mannen, som är i medelåldern och lever ett helt normalt familjeliv, vill inte framträda med bild och namn eftersom han fortfarande är skräddad över det som inträffat. Däremot hoppas han att andra har sett något och att de ska höra av sig.

Sydöstran förmedlar kontakten.

Militären informerad

På Milo-Syd i Kristianstad känner man till arkelstorphområdet. Major Knut Sjunnesson berättar att det gjorts observationer i området den aktuella tidpunkten.

-Jag vet att man har sett ett ljussken där. Vi har inte gjort egna observationer utan det är civilbefolkningen som har hört av sig till oss.

Enligt honom är det inte helt ovanligt att liknande händelser rapporteras in till staben.

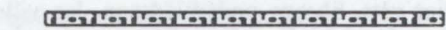
-Det kommer några rapporter om året om detta, säger Sjunnesson.

Däremot försäkrar informationschef Caroline Hansson på Televerket Radio att störningar som förekommit på tv-skärmarna den senaste tiden enbart beror på det dåliga vädret.

-I helgen slog blixten ner i TV 2-sändaren i Karlshamn och slog samtidigt ut olofströmssändaren. Men från och med igår ska allt vara återställt, säger hon.

Solveig Cappelen

Sydöstran, onsdagen den 3 juli 1991

Skadad självkänsla ofta följd av UFO-observation

Misstrodda UFO-skådare får stöd av specialist i psykiatri
OLOFSTRÖM

-Smärtan hos människor som säger att de sett UFO är så stor att den kan upplevas som tortyr och detta måste mötas med respekt.

Det säger Per Gunnar Söderbaum, specialist i barn och ungdomspsykiatri samt vuxenpsykiatri.

Söderbaum har själv bara träffat ett fåtal personer som har sett UFO och han är närmare bekant med bara ett par av dem.

Däremot har han läst mycket om ämnet.

-Genomgående är att personerna upplever skräck och smärta för upplevelsen. Smärtan är kroppslig och de har varit oförmögna att arbeta.

-Dessutom är de rädda för att uppsöka psykiatrikern. Det är möjligt att det de upplevt är så avvikande att de är rädda för att bli tokförklarade, säger han och fortsätter:

-Det märkliga i det hela är att de är skräddade över att berätta att de har en tidsförlust, säger han och förklarar att många inte vetat om detta förrän andra påpekat det.

Han exemplifierar det hela med att säga: En person som står vid ett fönster kan ropa på maken för att hon ska komma och titta på något. Men maken ser inget. Samtidigt berättar hon för mannen att han stått vid fönstret den senaste timmen, vilket han inte har något minne av.

-Ingen hittar på en tidsförskjutning och blir rädd för den samtidigt. Jag säger inte att UFO finns eller inte. Men människor som sett UFO har en mycket stark smärta och den smärtan både respekterar jag och vill ta på allvar, säger Gunnar Söderbaum.

Mobbas

Han anser att de människor som sett UFO blir utsatta för mobbning.

-Deras självkänsla blir väldigt rubbad och de blir bedömda som icke trovärdiga. Men de har en posttraumatisk skada, en skadeupplevelse efter ett trauma (under tidsförlusten), och jag är mycket intresserad i att ta reda på vari traumat består. Vad har dessa människor varit med om under tidsförlusten.

-Och om de inte varit med om UFO, vad är det då? Jag tycker det är mer otroligt om de inte varit med om UFO, säger han.

Gunnar Söderbaum vill gärna prata med de som tror sig ha sett UFO.

-Jag vill komma i kontakt med dessa människor som drabbats av något som anses som omöjligt, säger han.

Internationella erfarenheter

Diskussionerna kring UFO har pågått i årtionden

-Det finns internationella erfarenheter av fenomenet. Att bli upptagen i UFO är möjligt enligt vad människor säger sig ha upplevt. Samtidigt är dessa upplevelser lika ifrågasatta där som här.

Det har skrivits många böcker om fenomenet, berättar Gunnar Söderbaum, bland annat har Strieber gett ut två böcker om Närkontakt.

Söderbaum tror inte på alla som säger sig ha sett UFO.

-Däremot verkar det som om man aldrig kan möta en UFO-upplevelse tillsammans med andra. Utan man gör det individuellt och ensam*.

Att bli utsatt för det mest otroliga som man själv inte tror på gör smärtan ännu värre, säger han.

Den som behöver prata om sina upplevelser kan kontakta Söderbaum antingen på vuxenpsykiatri i Olofström eller via Sydöstran.

Solveig Cappelen

Sydöstran, lördagen den 6 juli 1991

Reds anm.: Denna uppgift stämmer inte riktigt med verkligheten. Det finns faktiskt flera fall där mer än en person upplevt en ombordtagning. Vi har t.ex. Betty och Barney Hill i New Hampshire 1961, Louise Smith, Elaine Thomas och Mona Stafford i Kentucky 1976 samt fallet Travis Walton, Arizona 1975 där det inledningsfasen fanns sex vittnen förutom Travis själv.

Flying Saucers
Fliegende Untertassen
Soucoupes Volantes
Discos Voadores

Kidnappningsfenomenet i Australien

av Keith Basterfield, Vladimir Godic & Pony Godic

I juli/augusti-numret av IUR skrev Budd Hopkins med referens till den testbara, fantasibenägna hypotes som framkastats av Keith Basterfield och Bob Bartholomew, att hans råd var "att lägga deras teori i efterbrännaren och gå igenom varje rapport om möjliga kidnappningar som kom i deras väg." Tyvärr är detta lättare sagt än gjort i Australien. Det förekommer en uppenbar brist på välutredda och väldokumenterade kidnappningsfall i detta land. Författarna beslöt därför att granska situationen och gjorde så på två fronter. För det första åtog de sig att intensivstudera den australiska UFO-litteraturen. För det andra åtog de sig att leta fram tidigare ej rapporterade fall. Denna artikel dokumenterar det vi hittat till dags dato.

År 1976 var Keith Basterfield medförfattare till ett verk med titeln *An Australian Catalogue of Close Encounter Type Three Reports*. I detta verk gjordes ett försök att samla och dokumentera alla de australiska NK3-fall som var kända fram till detta år. Resultatet blev en samling på 36 fall. Men inget av dessa kunde klassas som ett fall omhandlande en kidnappningshändelse.

Året därpå presenterade Bill Chalker från Sydney en uppsats på rikskonferensen UFOCON 3 i Surfers Paradise och skrev angående Australien, "Vid en första granskning verkar det som om vi helt saknar fall omhandlande 'tidsförlust', 'kidnappning' och kontakt." Inom två år var emellertid Chalker på spår efter historier av typen "avbrutna resor." Tre australiska händelser kom i dagens ljus.

År 1971 lämnade ett finskt par, Ben och Helen K, Gladstone, Queensland, omkring kl 11.35, och när de kom fram till Rockhampton upptäckte de att endast 40 minuter hade gått på en resa som normalt tar mycket längre tid. Förutom den snabba färden kunde de inte minnas att de passerat genom mellanliggande orter, men de drog sig till minnes att de sett ett ovanligt grönt ljus vid ett tillfälle. Deras bil av märket Valiant sedan, årsmodell 1971, rapporterades vara täckt med en tunn hinna av luktfri olja, och ovanliga märken upptäcktes på motorhuven. Försök att hypnotisera paret var utan framgång.

Den andra redogörelsen berättar om en händelse daterad 10 januari 1978, vid en plats kallad The Balers Creek Falls, New South Wales. Gary P. hade kört ensam de tidiga morgontimmarna när han utan att kunna förstå varför fann sig stillastående vid vägkanten kl 05.00. Han var oförmögen att klart minnas de föregående 160 kilometrerna. När han stod där lade han märke till ett riktigt skarpt ljus som svävade en bit bort. Fastän han försökte komma närmare så kunde han inte det.

En forskare i Western Australia, Jeff Bell, råkade på historien om en lastbils-

chaufför. Händelsen inträffade nära Baladonia i den staten i februari 1978. En minneslucka på tre till tre och en halv timmar såges vara förknippad med observationen av två ovanliga ljus. Under denna tid säger chauffören att han minns att han "talade med någon om att uppfinna något... Jag minns också att jag talade med två röster..." Vi har inte kunnat ta reda på något mer om denna berättelse.

Fallet Frederick Valentich exploderade på scenen år 1978 och i vissa kretsar misstänkte man att han hade blivit kidnappad. Storyn är väl känd, men i kort sammandrag försvann den 20-åriga Frederick Valentich över Bass-sundet medan han flög ett Cessna-plan mellan Melbourne och King Island. Några tror att han kidnappades av besättningen på ett föremål som han rapporterat sig ha observerat strax innan radiokontakten bröts med hans flygplan.

År 1980 genomförde Keith Basterfield en mer definitiv studie av lokala NK3-händelser och utvidgade vattenområdet till att omfatta Nya Zeeland likaväl som Australien. Till dags dato har 104 sådana händelser kommit i dagens ljus. Det fanns fem ytterligare fall som kan relateras till dagens kidnappningsberättelser.

Den första som blottades kom via en artikel i engelska *Flying Saucer Review* och sades ha inträffat i Adelaide, South Australia, år 1955. En 10-årig flicka, Janet X, behandlades för en svag nervrubbing. Medan hon befann sig under hypnos för detta tillstånd berättade hon en historia om sitt samröre med främmande varelser och ett flygande tefat. Hon talade om att hon befann sig i ett tefat med tre "män" och att hon besökte en planet med ett avancerat samhälle. Pony Godic från UFORA talade 1989 med en av fallets ursprungliga undersökare, men trots detta har vi inte lyckats få tag i Janet X för en återintervju.

Två amerikanska pocketböcker ledde oss till en kidnappningsrapport som är mer typisk för i dag; ändå är den daterad den 11 augusti 1966. En Marlene Travers från Melbourne rapporterades ha observerat en stor silverskiva som landade i närheten av henne. Hon kidnappades och våldtogs av en främmande varelse som bar en lössittande, metallisk, grön tunika. Enligt uppgift i dessa böcker så var den ursprungliga källan *New York Chronicle* av den 21 november 1966. Efterforskningar av Pony Godic, där han använde sig av U.S. Library of Congress och South Australian State Reference Library, visade att det finns en liten College-tidning med det namnet i Hempstead, New York. Något svar har inte erhållits från tidningen på en förfrågan som tillställts dem. Varje ljus som amerikanska forskare kan kasta över denna berättelse kommer verkligen

att uppskattas.

Ett intressant fall inträffade år 1972 och undersöktes skickligt av Gary Little och Bill Stapleton från Melbourne. Värdet av den förstods inte då utan först när den återgranskades för katalogen 1980. Tidigt år 1972 rapporterade Maureen Puddy att hon observerat ett skivformat föremål på himlen. Senare, i juli, berättade hon att hennes bil stannade av sig själv när samma föremål svävade över henne. Flera månader senare uppgav hon att hon blivit ombordtagen och förd in i ett rum där hon såg en varelse. Denna senare händelse inträffade medan två andra personer var fysiskt närvarande, men de rapporterade endast att Mrs Puddy gled in i medvetetslöshet. Vid ett senare tillfälle sade hon att varelsen åter dök upp när hon satt och körde bilen. Denna "mentala" kidnappning har fått vissa forskare att stödja teorin att kidnappningsfenomenet kan hänföras till ett förändrat medvetandetillstånd.

Den fjärde händelsen, som tyvärr inte kunde dokumenteras riktigt, kom från Springwood, New South Wales år 1973. En natt låg två män och sov i en husvagn på en enslig byggarbetsplats, då en av männen väcktes av ett blått sken som utsändes av en svävande skiva. En tidsförlust på ca två timmar inträffade. Han hade en vag förnimmelse av att några "varelser, av kaukasisk typ" på något vis var inblandade.

Det femte fallet spårades upp av Bill Chalker. En dag år 1974 fick två unga kvinnor från Canberra en obetvinglig lust att sätta sig i bilen, vilken sedan av sig själv åkte ut till en avlägsen plats. De eskorterades av en skarp, vit ljuskälla. Diffusa människogestalter sågs och märkliga ljud hördes. Det förekom en episod med tidsförlust.

Två andra fall kom i dagens ljus vid ungefär denna tid. En gammal man sades ha blivit kidnappad nära Elliott, Northern Territory år 1976, efter att ett ljusstarkt föremål landade i närheten. Några varelser kom ut och tog med honom ombord. Han sade att de ställde honom frågor om livet på jorden innan de tog honom tillbaka till upplöckningsplatsen. Undersökningarna lyckades inte bekräfta berättelsen trots att Pony Godic år 1989 offrade en hel del tid åt att brevväxla med invånare i Elliott i ett försök att skaffa några ledtrådar. Den andra storyn kom från Hobart, Tasmanien, på motsatta sidan av Australien, även denna år 1976. En man och dennes hustru hade gått till sängs. Hon somnade, men han låg vaken. Plötsligt kom tre figurer in genom den stängda dörren. En försökte dra en påse över mannens ben i ett tydligt försök till kidnappning. Han försökte väcka sin fru varpå figurerna flydde ut genom fönstret.

Frustreringarna bakom oförmågan

att kunna undersöka en fascinerande rapport blev kännbara i nästa fall. Vid 21-tiden den 5 februari 1979 lyste ett intensivt vitt sken upp motorhuven på en bil som kördes av en ung man i närheten av Lawitta, Tasmanien. Bilmotorn stannade, radion tystnade och strålkastarna slocknade. Senare samma kväll plockades mannen upp av polisen i Hobart för att han hade kört med ljusen släckta. De fann att han befann sig i ett förvirrat tillstånd och inte visste var han befann sig. Han kördes till ett sjukhus, ty han hade tydligen drabbats av en chock. Mannen, som av allt att döma fortfarande var chockad, ville inte veta av någon ytterligare undersökning av fallet.

In på 80-talet

År 1980 inträffade ett klassiskt kidnappningsfall med mer än ett vittne inblandat. Keith Basterfield skrev en kort rapport i *UFO Research Australia Newsletter* där han beskrev "Australiens första kidnappningsfall?" Men trots en lovande inledning på undersökningarna ville inget av de två vittnena samarbeta med forskarna så fallet tynade bort i vår arkivsamling.

Detaljerna är följande: Två unga män färdades i bil nära Port Lincoln, South Australia, den 24 oktober 1981, när de plötsligt befann sig framför en "vit ändlös rymd" där en tidsförlust på flera timmar sågs ha inträffat. Under denna förlorade tid har de vaga minnen av en "varelse" och erinrade sig att de "gick in i ett stort rum." Strax före "rymden" hade de iakttagit ett mystiskt ljus på himlen. Planer på att låta männen genomgå en full undersökning omfattande hypnotisk regression röntne ingen framgång.

Två år senare, medan han dokumenterade fall av nära-döden-upplevelser (NDU), råkade Melbourne-forskaren Gary Little på ett fall som innehöll aspekter av både en NDU och en sovrumskidnappning. År 1979 gick en man vid namn Mark till sängs en kväll i Melbourne, Victoria, omkring kl 23.00. En kort stund efter att han slutit ögonen förlorade han all hörsel och känsel och fann sig färdas i en tunnel genom rymden. När han tittade framåt såg han ett ljussken i slutet av tunneln. Hans nästa minne var att han låg på ett bord i en "farkost". Han underkastades en läkarundersökning av tre varelser, efter vilken han greps av panik och sedan vaknade i sin egen säng. Mannen ville inte föra saken längre än så.

Vid omkring samma tid (1983) undersökte Pony Godic och Keith Basterfield ett annat fall i Northern Territory. En 17-årig yngling, Simon, rapporterade en serie händelser som omfattade en nattlig närkontakt, ett antal drömmar och iakttagelser av varelser runt huset. Undersökningen ledde emellertid till slutsatsen att historierna kunde härledas till Raymond Fowlers bok *The Andreasson Affair*. De skisser Simon ritade på sina "främmande varelser" var exakta kopior av teckningar i

boken. Så småningom erkände han att han verkligen hade läst boken vars innehåll besatte honom i en sådan utsträckning att hans skolbetyg blev lidande.

Slutligen dök en välutredd kidnappningshändelse upp som undersöktes och rapporterades av Mark Moravec i Sydney. Två unga män, som var ute och jagade nära Jindabyne, New South Wales, i september 1978, rapporterade sig ha sett ett skarpt sfäriskt ljus på marken en bit bort. Kvällen därpå sågs det igen. År 1983 började en av männen minnas detaljer från en två timmar lång tidsförlust någon av de kvällarna. Ett minne var att de två männen svävade in i ett rum där de placerades på ett bord och undersöktes av långa, vita varelser. Moravec skrev "det finns för närvarande inga bevis som bekräftar att "kidnappningen" inträffade som en verklig, fysisk händelse.

Nyare forskning

Thomas E. Bullards sammanställning 1987 av globala kidnappningsfall, *UFO Abductions: The Measure of a Mystery*, innehöll 14 notiser om Australien. Denna artikel tar i korthet upp 11 av dessa 14. Ett av Bullards fall, fall 16, verkar inte beskriva någon "tidsförlust" och ett annat, fall 214, inträffade år 1868, och det tredje, fall 26, är falskt. Denna sista händelse, daterad den 28 mars 1982, där observationen gjordes av en uttröttad förare och passage-rare, kunde med nästan absolut säkerhet förklaras med Venus som steg upp över horisonten. Varken tidsförlust eller kidnappningsscenario dök upp, annat än spekulat i media som alstrats av överentusiastiska UFO-forskare inblandade i fallet.

År 1988, i samband med upptäckten av en svallvåg av kidnappningsfall i andra länder, ansåg UFORA att det var dags att utforska händelsedimensionen i detta land. Därför skickade vi i november 1988 ut ett nögggrant utformat "Brev till redaktören" till 20 större dagstidningar i vilket vi uppmanade potentiella kidnappningsoffer att kontakta oss. Det publicerades i tidningar i fyra olika australiska stater. Fastän vi mottog 20 svar på brevet, fanns det inget som tydde på någon kidnappningshändelse.

Tidigt 1989 kom fem nya fall till vår kännedom. Ett fall (Nildottie) har blivit dåligt utrett och hittills endast rapporterats i en enda större rikstäckande tidskrift. Tre äldre fall i New South Wales är för närvarande under utredning av Chalker, och två fall under utredning av Ray Brooke och Basterfield i South Australia.

Här följer korta beskrivningar av de tre händelserna i New South Wales: En kvinna i Sydney erinrar sig att hon som liten flicka, fyra eller fem år gammal, såg en liten varelse med stora ögon i sitt sovrum på dagen. Hon mindes inte mycket av detaljerna i händelsen förutom att hon färdades "till något annat ställe". En annan Sydney-kvinna vaknade och kände sig

orolig samt hörde en röst. Figurer dök upp och sade åt henne att följa med dem. Hon gick genom en korridor in i ett rum där hon betraktade en scen på en bildskärm. Denna skärm visade bilder på hennes framtida liv, och de händelser som visats där slog sedan in. Fallet ligger för närvarande under aktiv utredning och sträcker sig över tidsramen 1978-1982. Slutligen, år 1976, övermannades en 31-årig kvinna av en känsla av illamående medan hon dammsög sitt hem. Tre underliga figurer sågs framför henne. Det förekom tydligen telepatisk kommunikation och en uppmaning att hon skulle följa med dem. Det nästa hon minns var att det var fem timmar senare och att hennes fästman hade kommit hem. Det är intressant att notera att inga händelser efter 1982 kunde lokaliseras.

Under tiden, år 1979, berättade två män i en liten stad i South Australia vid namn Nildottie, Don och Jack om en kidnappningsupplevelse som skulle ha inträffat i närheten av River Murray. De skulle just sätta sig och äta middag då några varelser kom in i huset. De upplevde en tidsförlust och fann sig stående vid en stor silverfärgad farkost. De utsattes för en serie psykologiska tester i flera timmar innan de insåg att de åter var tillbaka vid köksbordet. Ett mer aktuellt fall från Adelaide år 1988 omhandlar en man som rapporterar att han står i tvåvägsförbindelse med främmande varelser via en inopererad anordning i ena örat. Under en undersökning avslöjade han att han gått igenom två tydliga ute-ur-kroppen-upplevelser i vilka han "sögs ut" ur sin kropp. Han uppgav att han under dessa upplevelser hade tagits ombord på ett UFO.

Pågående forskning

I syfte att fastställa omfattningen av kidnappningsfenomenet och i ljuset av tillgängligheten av böcker i Australien av Randles, Hopkins, Klass och Strieber genomförde vi ett annat projekt i juni 1989. Vi sände ett neutralt "Brev till Redaktören" till 51 regionala dagstidningar utspridda över hela landet. Strax därefter sände vi ut en media-release och en kort bakgrunds-uppsats till utvalda storstadstidningar och radiostationer. Vi siktade inte in oss på några TV-stationer ty vi hade inget bildmaterial att presentera. Nettoresultatet blev täckning i två TV-shower, notiser i fem större storstadstidningar, notiser i ett okänt antal landsortstidningar samt intervjuer på 31 radiostationer, allt under en vecka. Detta var den mest intensiva mediaexponering som någonsin givits kidnappningsfenomenet till dags dato i Australien. Ett flertal tidigare okända fall är under utredning.

Slutord

Till skillnad mot Förenta Staterna eller Storbritannien har kidnappningshistorier aldrig fått några feta förstasidesrubriker eller tagits upp i större utsträckning i

varken radio eller TV inom Australien. Det enda undantaget från regeln var fallet med den försvunna piloten, Frederick Valentich; detta gav upphov till rubriker över hela världen. Alla övriga rapporter som dokumenterats här har kommit antingen från UFOlogiska organisationer eller mindre notiser i pressen. Detta betyder att till dags dato har forskarna varit tvungna att leta upp fall utanför medias strålkastarsken. Å andra sidan, med knapp masspublitet, kan många kidnappingsfall ligga oupptäckta därför att potentiella kidnappingsoffer inte känner till att det finns ansvarskännande organisationer till vilka de kan vända sig. Den senaste UFORA-publiciteten antyder att det verkligen finns ett antal fall som kräver uppmärksamhet. Men en balans måste hållas mellan för stor mediatäckning med de risker det innebär i och med att folk får ta del av utförliga detaljer i tidigare fall, och inte tillräcklig publicitet vilket skulle hindra rapporter ifrån att flöda in till oss.

Vad har vi då lärt oss om kidnappingsupplevelser i Australien? Vi har lärt oss att det finns fall som är parallella till fall i andra länder. Forskarna har inte kunnat ta sig an och i sin helhet dokumentera flera av dessa fall. Anledningarna till detta är bl.a. den oerhört vidsträckt australiska landmassan och avståndet till kidnappingsoffren; det lilla antalet seriösa forskare; samt oviljan hos offren att vara med om fullständiga utredningar.

Finns det ännu fler okända fall? UFORA:s försiktiga vädjan har visat att det är möjligt att hålla sig på gränsen mellan för lite och för mycket publicitet. Med de begränsade resurser australiska forskare äger verkar en kvalitativ snarare än en kvantitativ *approach* vara den bästa vägen att gå. Allteftersom de nyligen upptäckta fallen blivit utredda, kommer detaljer att publiceras till förmån för den globala UFO-forskningen.

International UFO Reporter
July/August 1989, Volume 14, Number 4

Forts. från sid. 11... En skrämmande upplevelse med oss. Precis som katten gör med musen.

Det var vi som sprang och blev beskjutna från ovan...sprang...allt vad vi orkade upp på landsvägen...med hotet hängande i luften. Den oformliga kroppen hade en obestämbar storlek. Den ömsom tånjdes ut, ömsom drogs ihop, som om den var en...ja...en enda levande och flygande organism!

Vi trodde nu att allt var över...orken var i det närmaste slut. Själv sjönk jag ned på knä, men Catherine sprang vidare. Då började den flygande varelsen sänka sig ned mot mig, från sin trädtoppshöjd!

Plötsligt blev ljus synliga från ett fordon med påslagna fjärrljus, som mötte Catherine och mig...och även den flygande varelsen. Den tycktes också ha blivit bländad. Den försvann bara...ja...vart? Kan-ske tillbaka till sjön? Bilen stannade och

dess förare, en läkare, tog upp oss. Raka vägen till närmaste sjukhus. Våra föräldrar kontaktades och vi blev omhändertagna.

Mitt långa hår blev kortklippt. Våra brännskador var ordentliga och av rätt hög grad, men vi var mest drabbade av chock. Det skulle dröja innan vi kunde resa till Sverige igen! Våra fysiska och psykiska skador måste få läka ordentligt!

Vi blev ordentligt undersökta, av såväl vanliga läkare som av psykologer, samt av press och andra myndigheter. Filmen i min kamera beslagtogs. Jag vet inte vad de kunde få ut av denna.

Det här var inget som ett par unga flickor, dvs vi, hittat på. Vi kunde inte tjäna något på en sådan lögn! Och det fanns andra vittnen till "den flygande varelsen", men inte med någon liknande ...hm..."närkontakt" som vi. Uppenbarligen hade den tänkt kidnappa oss och föra oss till sin värld!

Maria-Élena kostade på sig ett litet leende.

-Undrar just vilka problem "de" brottas med, eftersom de sökte våra tjänster?

Var finner man svaret på detta? undrar artikelförfattaren.

Några korta äldre rapporter

Cigarrformat föremål

Edward Leslie Docker, fruktgrossist på Hindpool Road, Barrow-in-Furness, England såg ett stort cigarrformat föremål från fönstret till sitt kontor. Mittet var aluminiumfärgat och ändarna var mörkare. Det uppskattades flyga på en höjd av omkring 1.200 meter, där det färdades genom spridda molnbankar med en hastighet av ca 130 km/tim. Det var ungefär 30 meter långt. Det sågs även av John Clarke, f.d. RAF-man (RAF=Royal Air Force), vilken uppgav att det var för stort för att ha varit ett flygplan, och dessutom var det avsmalnande mot båda ändar.

Glänsande cigarr

Perry Torbergson och Jack Anderson, båda redaktörer på *Columbia Basin News* i Pasco, Washington, iakttog den 21 november 1950 ett föremål på himlen i åtta minuter. Det var glänsande, cigarrformat och befann sig i närheten av kärnkraftverket i Hanford. Observationen gjordes vid solnedgången och det glänste skarpt i den nedgående solens strålar. Gatorna i Pascos affärscentrum var packade med folk som betraktade föremålet. Det avlägsnade sig i sydvästlig riktning. Det stannade upp och hängde i luften ovanför kraftverket.

Skiva med kupol

Guy Fox, E. G. Painter, John Smith, Lovon Horrocks, Joe McMullen, Doc Rasmussen och Joe Shell i Rangely, Oklahoma, observerade den 7 december 1950 ett

skinande aluminiumfärgat föremål som svävade mer än en minut över Oil Basin innan det snabbt försvann mot öster. Det var ett platt, skivformat föremål som verkade rotera när det svävade och på översidan fanns något slags kupol. Med regelbundna intervaller verkade en blix komma från föremålet. Flyghöjden var ungefär 600 meter och det var en klar, blå himmel.

KÄLLA: *The Coming of the Saucers*, av Kenneth Arnold & Ray Palmer

UFO rände rakt in i skorsten

Ett tefatsformat UFO, 3 ggr 2 meter, landade den 6 augusti 1952 på James J. Allens gård i West Lumberton, North Carolina. Det hade just innan rönt rakt in i en skorsten. En liten man, ca 75 cm lång, kom ut ur föremålet, men då han tillfrågades om han hade skadat sig svarade han ej. Efter en stund gick han åter ombord, varpå farkosten startade med ett vislande ljud och försvann i skyn.

KÄLLOR: *Close Encounter at Kelly and Others of 1955*, av Isabel Davis & Ted Bloecher

Passport to Magonia, av Jacques Vallée

Självlysande sfär

Remetea Mare (Timișoara), Rumänien

Juli eller augusti 1953

En självlysande sfär, skenbart dubbelt så stor som månen kom upp bakom en skog (uppskattad höjd 25 meter), stod stilla och sänkte sig sedan sakta mot fältet. Ca 4 meter från marken slocknade den plötsligt. Föremålet spred inget ljus och ändå kunde den orangefärgade glöden ses över hela dess yta. Iakttagelsen varade i omkring tre minuter och avståndet till föremålet var ca 350 meter. Observationen gjordes av en lärare, Flores Ion, och två av hans kollegor.

KÄLLA: *UFOs from behind the Iron Curtain*, av Ion Hobana & Julien Weverbergh

UFO över Helsingfors

Natten mellan den 13 och 14 september 1954 flög ett vitlysande cirkelrunt föremål över Helsingfors. Det fanns flera vittnen till denna överflygning, av vilka många menade att föremålet flög på relativt låg höjd, ca 600-700 m. Observationen varade ungefär tio sekunder.

KÄLLA: *Flying Saucers and the Straight-Line Mystery*, av Aimé Michel

God Jul
&
Gott Nytt År

önskar redaktionen alla
UFO-Infos läsare

85
ARIKVET FÖR UFO-FORSKNIN
BOX 11027
600 11 NORRKÖPING

B- Föreningsbrev

Porto
Betalt

Avs. UFO-Information, Box 9109, 580 09 Linköping

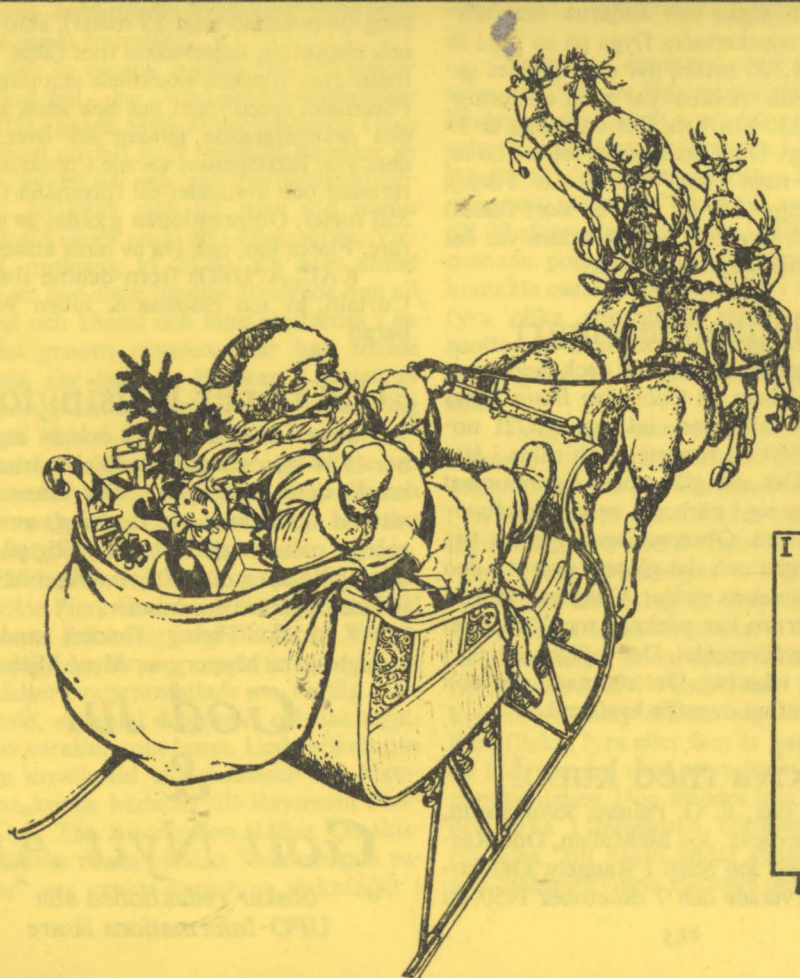
STÖD UFO-INFORMATION MED ATT BESTÄLLA NÅGRA AV FÖLJANDE ARTIKLAR:

KLISTERMÄRKE	1 Kr/st
UFO-INF PROVEX	20 Kr/st
FYRFÄRGSPOSTER	20 Kr/st
HANDLINGSPROGRAM	30 Kr/st
JUBILEUMSNUMMER 10 ÅR	35 Kr/st
T-SHIRT STORLEK S, M, L, XL Vit med rött emblem	70 Kr/st
ENSTAKA ÄLDRE EXEMPLAR AV UFO-INF	10-50 Kr/st
RAPPORTFORMULÄR (GRATIS) ANGE ANTAL	

REKVIRERA GENOM ATT ANGE ARTIKEL OCH BELOPP PÅ ETT INBETALNINGSKORT
SOM MÄRKES MED POSTGIRONUMMER "429 78 45-2 UFO-INFORMATION"

GLÖM EJ ERT NAMN OCH ER ADRESS

Här finns ledig annonsplats för er förening eller för er klubb. Skicka in
ett färdigt manus eller be oss göra ett förslag.

I grenselandet mellom det fantastiske,
det mystiske, det utrolige og det
ubegripelige finnes kun en ting...

SOLAR magasin

Tar for seg alle paranormale emner
samt astronomi, cryptozoologi m.m.
Pr nr NOK 35,- År: NOK 100,-

SOLAR
Postboks 132
N-2280 Gjesåsen
Postgiro: 0824 0563372